

Nº 24 (50)  
14 DEC. 1927  
PRUS  
17½ CENT.

KERSTNUMMER

*Panorama*

AW. SUTHOFF'S  
UITGEVERS-  
MAATSCHAPPIJ  
LEIDEN

VANMELLE'S

VAN MELLE'S

TOFFEES

EEN DELICATESSE

UIT DE  
BEKENDE  
TROMMEL



TOFFEES





DE IDEALE **PHILIPS**  
COMBINATIE

*Volmaakte ontvangst bij eenvoudigste bediening!*



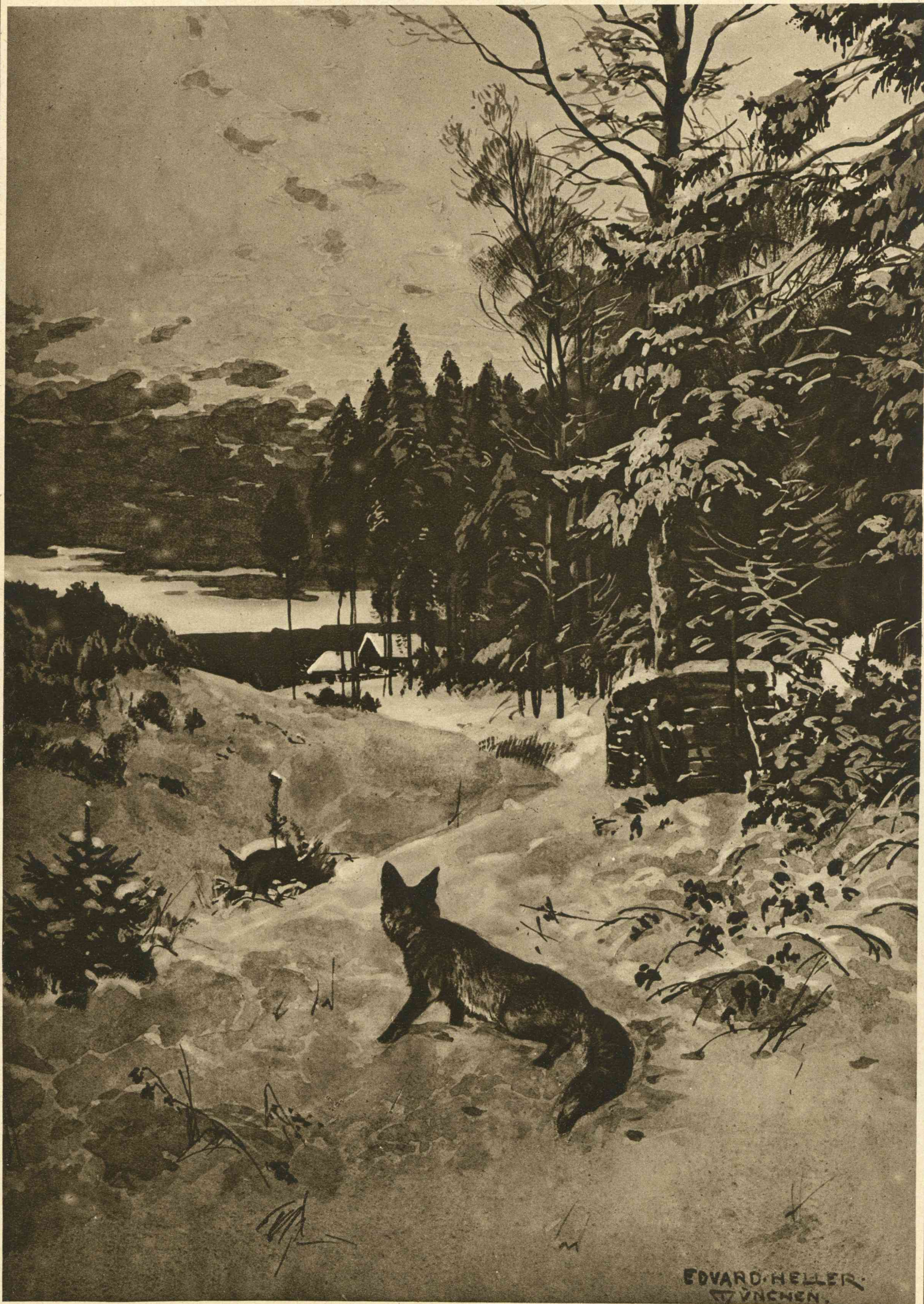
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

# PANORAMA

No. 24 (50) 15<sup>DE</sup> JAARGANG  
14 Dec. 1927

A.W. SIJTHOFF'S  
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ  
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.  
Nummer Abonné's  
Per kwartaal f 2.25. Franco per post f 2.50  
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week



EDUARD HELLER  
VINCEN.

WINTER IN HET WOUD.

Naar de schilderij van Eduard Heller



## VREDE OP AARDE....

DOOR AMY VORSTMAN-TEN HAVE

L

angzaam viel de sneeuw in dichte vlokken uit een loodgrijzen hemel. Een dag en een nacht en weer een dag had het zoo gesneeuwd, tot het scheen of ieder gerucht was verdoft in een ondoordringbare geluidloosheid.

Voor een der benedenramen van het groote dubbele huis stond Ella en keek naar het wintersche grachtenbeeld. Zou het dan nooit ophouden met sneeuwen? En als het ophield, .... wát dan nog?

Wrevelig wendde zij zich af van het raam. Wat gaf het eigenlijk of het sneeuwde of niet sneeuwde? Wat kwam het er eigenlijk opaan? Niets kwam er immers meer op aan, sedert ....

Zelfs in gedachten vermocht zij het niet uit te spreken, het vreeselijke, dat een jaar geleden haar leven had verwoest.

Het had gesneeuwd, net als nu .... Op Kerstavond was het gebeurd ....

Joost was wel meer laat, maar dat hij op Kerstavond om zeven uur nog niet thuis was, had Ella verdrietig gestemd.

Altijd dat vervelende kantoor en die droge cijfers en die nare effecten .... brrr! En waarom moest hij nu juist op Kerstavond zoo laat zijn ...

Pruilend had het verwende, kleine kind-vrouwtje de mooie Kerstversiering nog eens verschikt.

De groote gangklok had met een zangerigen toon het kwartier geslagen .... Kwart over zeven ...!

Niets vermoedend van het onheil, dat zich voltrok, had zij nog een paar blokken in de open haard gelegd en was aan den vleugel gaan zitten om Joost's lievelings-prélude van Rachmanikoff te spelen.

Vaardig gleden hare vingers over de toetsen tot opeens een schrille dissonant weerklonk: een lang aangehouden telefoonbel.

Eerst bleek Ella niet in staat, de onheilsboodschap te bevatten. Joost, haar Joost, die haar opbelde uit het Huis van Bewaring .... zoo zonderling strak had zijn stem geklonken .... norsch bijna .... om een paar inlichtingen te geven .... „opheldering” .... had hij het genoemd.

Ella wist nauwelijks wat zij zeide. „Maar .... maar hoe laat kom je dan thuis?” had zij zenuwachtig gevraagd. O, die vreeselijke seconden, die uren leken, voordat eindelijk aarzelend het antwoord kwam, met de stem, die niets had van de vroolijke, luidruchtige stem van Joost .... „Misschien heelemaal niet vandaag ....”

Bliksemsnel voer het door haar denken:

„N i e t thuis .... dus ze laten hem niet gaan .... hij mag er niet uit .... Oh, .... dan is hij gearresteerd ...!”

Joost had nog wat gezegd van flink zijn en iets over „morgen”, maar Ella verstond niets. In haar ooren was een gedruis als van stroomend water ...., de kamer draaide met haar in het rond .... zij greep zich vast aan de tafel om niet te vallen ....

Toen zij ontwaakte uit haar halve verdooving, zag zij, dat zij de hoorn nog steeds krampachtig omklemd hield in haar gekromde vingers.

Zij luisterde .... niets ....

Toen viel haar blik op de feestelijk gedekte tafel en zij lachte, een hard, schril lachje.

Het was of zij zich voelde verstijven, of bij de aanraking der schande alle zachte en teere gevoelens op eenmaal in haar waren gestorven; of het onheil, dat haar zoo plots overvallen had, haar met één slag tot een harde, bittere, cynische vrouw had gemaakt.

En terwijl zij daar stond als aan den grond genageld, voelde zij heur hart in haar borst verkillen tot zij huiverde als van lichamelijke koude.

Als een slaapwandelaarster was zij naar boven gegaan en had zich aangekleed.

Toen was zij naar de kinderkamer gegaan en weer had dat cynische koude lachje om haar mond gespeeld, toen zij neer-

keek op den slapenden zuigeling. — „Was jij maar niet geboren!” Zij schrok van haar eigen holle stem.

Toen had zij het kind aangekleed om uit te gaan.

„Haal een taxi,” beval zij het verbaasde tweede meisje.

Dienzelfden avond had zij haar intrek bij haar ouders genomen en nu na een jaar geleek er niets veranderd.

Na de eerste pijnlijke uiteenzetting was de naam Joost niet meer genoemd.

„Je man ....” had haar vader zich eens in een gesprek laten ontvallen.

„Ik wil niet .... ik wil niet ....” Krampachtig had zij de kleine handen gebald. Haar besluit was genomen .... zij wilde niets meer met hem te maken hebben .... Zij wilde niet weten ....

Den Zondag tevoren had Ella op dringend verzoek van haar moeder haar ouders naar de kerk vergezeld.

De dominé had tot tekst gekozen: Gal. VI.: 1—5: „Draagt elkanders lasten”.

Verveeld zat zij rond te kijken; zij luisterde maar half. Zij begreep niet hoe menschen troost konden vinden in een preek.

Zij zat aan Bobby te denken. Wat werd hij al wijs! Lekere schat toch ... Hoe moest dat nu als hij grooter werd? ... Steeds stuitte haar gedachtenloop weer op hetzelfde.

Met een ruk wierp zij haar hoofd achterover en besloot naar de preek te luisteren om aan haar gedachten te ontkomen.

„Draagt elkanders lasten ....” klonk het van de kansel. „Indien ook een mensch op eenige overtreding betrapt is, gij, die geestelijk zijt, brengt hem terecht in den geest der zachtmoedigheid ....”

Droomerig staarde Ella naar de gebarende handen van den geestelijke.

„... Laat hij, die zonder zonde is, den eersten steen werpen ....”

Zij keek op haar armband-horloge. De atmosfeer in de kerk scheen met een looden last op haar te drukken ... Zij kreeg het tot stikkens toe benauwd.

Zij wilde die betoogende stem niet meer hooren.

Hoor! Daar was het weer: „Draagt, elkanders lasten!” Als een refrein keerde het telkens terug ...

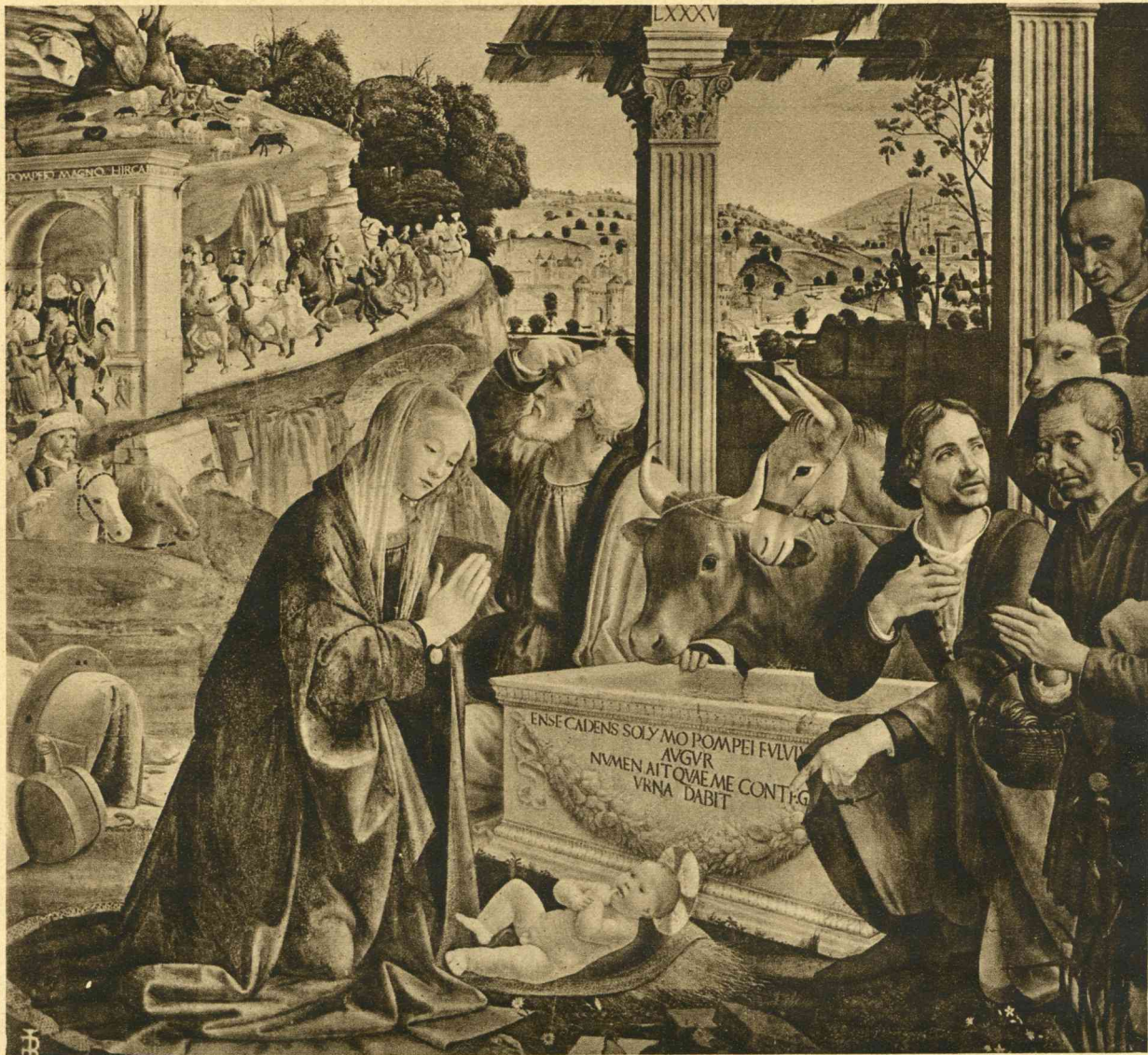
En nu .... nu was het Kerstmis.

Buiten was alles zoo stil en zoo wit en het carillon op den Dam speelde.

Vrede op aarde, in den menschen een welbehagen ....

Ella onderdrukte een snik. Het was of naast haar iemand duidelijk zeide: „Draagt elkanders lasten”.

Zij was alleen thuis met haar jongen, die boven zijn



De aanbidding der Herders.

Naar de schilderij van Domenico Ghirlandaio (1449—1494) in het Museo di arte antica te Florence.

„Ik heb geen man meer,” had zij ijskoud geantwoord.

In haar hart was een bittere wrok gegroeid tegen den man, die haar verzorger en beschermer had moeten zijn en die haar blootgesteld had aan het machteloos van dezen smaad ....

Nu was het weer Kerstmis .... Twaalf maanden waren er voorbij gegaan sedert den dag, dat haar bloeiende, stra-

middagslaapje deed.

Even ging zij luisteren in de gang, of zij ook iets hoorde ... geen geluid.

In de verte stierven de klokketonen weg over de wit besneeuwde daken.

„... Indien iemand op een overtreding betrapt is .... brengt hem terecht in den geest der zachtmoedigheid ....” Hoe was het ook weer?

Zij leunde haar moe hoofd tegen het venster glas. En weer klonk die stem naast haar en de stem zei: „Wat deed je voor hem? Wat deed je om zijn lasten te dragen? Brengt hem terecht in zachtmoedigheid ....”

Was zij zachtmoedig geweest ...? In zelfbeklag had zij zich afgekeerd van den gevallen met wrok in het hart. Had zij ook maar één poging gedaan hem „terecht te brengen”?

Het was als barstte er iets los in heur hart en als brak er een warme stroom van innig medelijden door, die haar gansche wezen in gloed zette.

Als een openbaring kwam het plots over haar .... Bij al wat er gebeurd was, had zij uitsluitend aan zichzelf gedacht, aan de schande, die zij moest doorleven, aan haar verdriet, aan haar ongeluk, zonder zich ooit af te vragen wat hij leed en of hij haar misschien noodig had .... Zij had de beschermende liefde van het ouderlijk huis en hij ....

.... Draagt elkanders lasten ....

Toen de taxi voor het deftige grachtenhuis stilhield, daalde een jonge vrouw, in een kostbaren bontmantel gehuld, voorzichtig de hooge besneeuwde stoep af.

In haar armen droeg zij een grooten, in doeken gewikkelden bundel. Ella wist, dat zij den moeilijksten gang van haar leven ging volbrengen, doch zij aarzelde niet.

„Wat zegt u ...?” herhaalde de chauffeur, die meende niet goed verstaan te hebben.

„... Het Huis van Bewaring,” herhaalde zij kort.

Dit was haar laatste aanknooppingspunt aan dien vrees-

## HERINNERING

Een laantje met berken.

De grond bruin en rood

van blaeren. Als rijzige zerken

De boomen wachtend op winterdood.

Een licht gekraak van doode tak,

Een heldere lach van jeugd:

Daar kwam in de stervende natuur

Een tinteling van levensvreugd.

Een lenig figuur, een zwevende gang,

't Was al wat ik ternauwernood zag,

Maar juist dat even verschijnen van leven

Houdt herinnering vast aan dien dag.

P. Ph. Lelyveld.

lende jeugd verschrompeld was tot een kil cynisme, dat zich in verholen zelfbeklag uitte in bijtend sarcasme.

Nimmer had zij iets van Joost vernomen. En als er al een brief gekomen was, dan had men dien achtergehouden op haar eigen verzoek.



lijken dag . . . Vandaar uit had hij immers getelefoneerd . . . Nadien wist zij van niets meer.

Aan het Huis van Bewaring wist men van niets. Iemand van dien naam was daar niet. Met een blik op haar was-wit gezicht, waarin koortsachtig de groote oogen gloeiden, beloofde de portier nog eens te gaan vragen.

Krampachtig drukte Ella het slapende kind tegen haar borst. Het leek een eeuwigheid eer de man terugkwam.

„U moet aan de gevangenis wezen, dame,” kwam hij eindelijk berichten. „De persoon, dien u bedoelt, is veroordeeld.”

Ella voelde den grond onder haar voeten wegzinken.

„Wilt u het aan den chauffeur zeggen?” vroeg zij met droge lippen.

Een kwartier later liet men Ella in een kale wachtkamer met houten banken langs de muren en ergens hoog boven in den muur een getralied raam.

Een benauwde, duffe lucht sloeg haar tegemoet.

Op een der banken zat een bleeke jonge vrouw met een zuigeling in een geruiten omslagdoek gewikkeld.

Ella mompelde een stommen groet.

Deze vrouw met haar kind kwam als zij...

In de gang riep iemand iets over nummer acht en vijftig . . .

Ella zat als in een droom . . .

Nummer acht en vijftig . . . zou dat Joost zijn?

Zij beet haar onderlip te bloede om niet te huilen.

Bobby werd wakker en begon zachte geluidjes te maken.

Vertrouwelijk kwam de jonge vrouw naast haar zitten.

„Hoe oud issie?” vroeg zij, op het kind wijzend.

Ella slikte. „Veertien maanden . . .”

„Hemeltje . . .” bewonderde het moedertje, „wat 'n bul!”

Iemand in een uniform trad op Ella toe. Zij verstond niets. Verwezen keek ze voor zich. Toen verstond ze: „Joost was gisteren vrij gekomen.”

Hulpeloos keek ze den beambte aan.

„Maar waar . . .” begon ze.

Plotseling hield ze op. Ze begreep, dat deze man niet wist waar Joost was.

„Kwam u . . . e . . . meneer halen?” vroeg de man en er klonk iets als medelijden in zijn stem.

Ella knikte.

Fel stak de vernedering haar, dat men haar voor beter

„Ja,” sprak Ella, „naar huis . . .” En zij gaf het adres op van het lage, groen omrankte huisje in de buitenwijk der groote stad.

Iets in haar dreef haar daar heen . . . Misschien . . . misschien, dat Joost daarheen was gegaan . . .

„Oh . . ., als ik hem maar vind . . .,” prevelde zij voor zich heen. Knarsend schuurden de wielen langs den trottoirband . . . De taxi stond stil.

Puffend bleef de motor doorronken.

Een lichtstreep kierde door de gordijnen.

„Wachten, mevrouw?” vroeg de chauffeur, doch Ella zond de taxi weg.

Geruischloos liet zij zich zelf binnen met den kleinen Lipssleutel, die nog altijd in haar tasje lag.

Een ondeelbaar oogenblik aarzelde zij voor zij de kamerdeur opende.

Daar binnen was alles stil . . . ondraaglijk zwaar was het kind in haar krampachtig gebogen armen.

Met trillende handen draaide zij de kruk om en toen zag zij . . .

Aan tafel zat Joost . . . Onbeweeglijk zat hij met 't hoofd naar voren, als staarde hij naar iets in den hoek van de kamer.

Hij keek niet op toen de deur open ging.

Een kille vertwijfeling greep Ella bij de keel.

Dat starre . . . dat onbeweeglijke . . . Als hij zich eens . . .

Met het kind tegen zich aangedrukt stortte zij zich op hem.

„Joost . . .!” Het klonk als 'n noodkreet.

Plots voelde zij als een ijzeren schroef twee klemmende armen om zich heen er

met een kreunenden snik drukte Joost wild zijn hoofd tegen haar aan.

Toen vond Ella het verlossende woord van opperst geven en barmhartigheid. „Liefste,” fluisterde zij, „vergeef me . . .”

Ergens ver weg beierden de klokken:

Vrede op aarde! — Vrede op aarde . . .

In een ongezellige, koude kamer, tusschen toegedekte meubels en opgerolde kleeden, vierden twee menschen het schoonste Kerstfeest van hun leven . . .



Grachije te Edam met Volendamers op de schaats.

hield dan zij was . . .

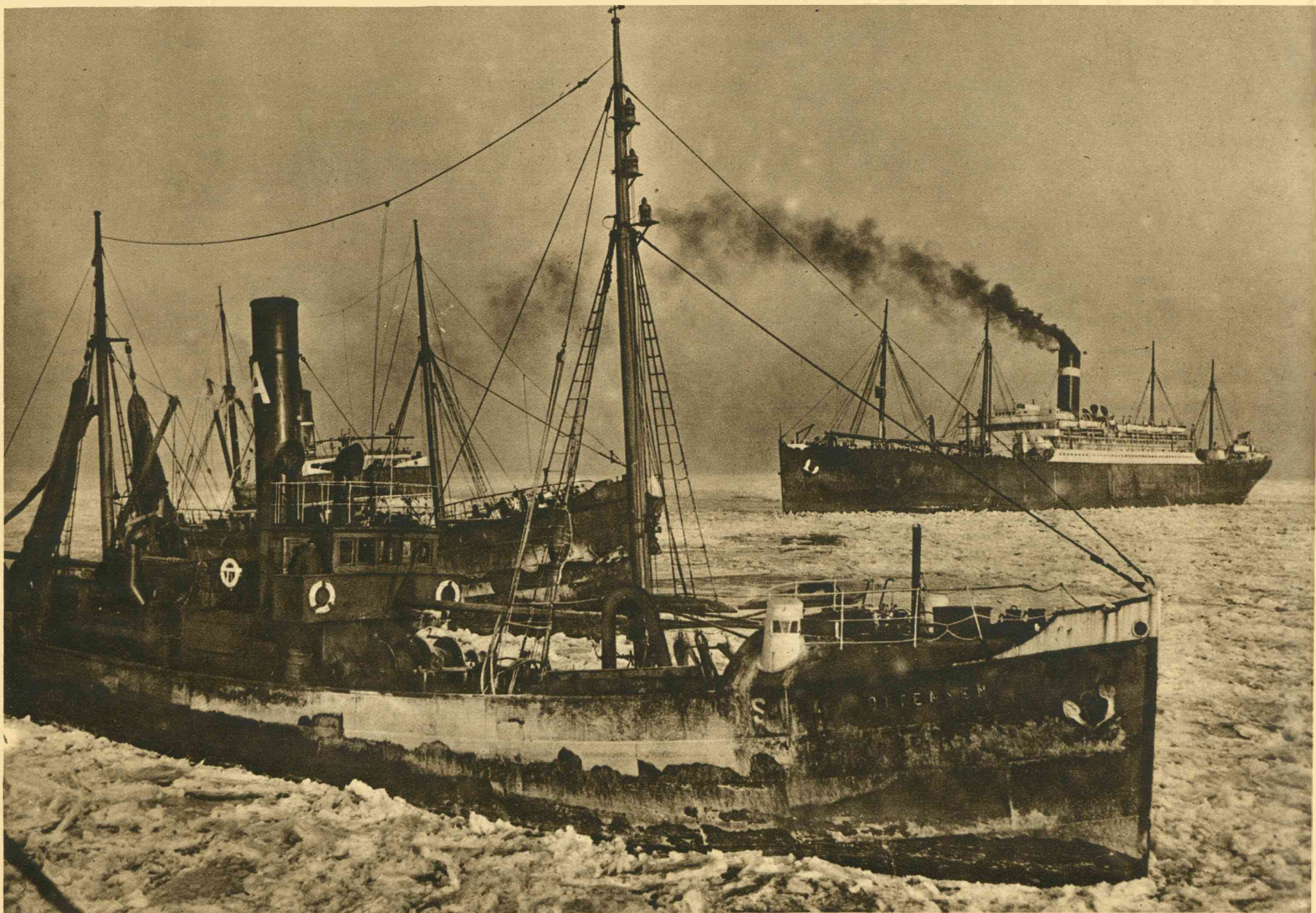
Zonder meer op de jonge vrouw acht te slaan, verliet Ella de wachtkamer. Bij de deur kwam zij een anderen beambte tegen met een langen blonden man in gevangeniskleeren.

Achter haar klonk een zwakke kreet: „Toon . . .!”

Ella vluchtte het gebouw uit alsof de grond onder haar voeten brandde.

Buiten wachtte, nieuwsgierig, de chauffeur. Meewarig keek hij Ella aan.

„Ook 'n lolletje . . . voor je Kerstmis, zoo'n bezoek . . .!” „Naar huis, mevrouw. . .?”



IJSGANG.

Naar een kunstfoto.



# IN VELUWE'S BESNEEUWDE BOSSCHEN

DOOR JAC. GAZENBEEK — MET FOTO'S VAN R. TEPE



nieuw!

Sneeuw over de wereld, sneeuw over de oude Veluwe met haar ernstige, eenzame bosschen! Sneeuw op de heiden en op de grillige stuifkoppen, op stormden en schaapskooi; sneeuw over de hoeven der grootboeren en over de hutten van strooper en scheper...

Gisteravond flitsten door de schemering reeds kleine vlokjes, voortgedreven door den scherp Oostenwind, die bij vlagen en rukken in hevigheid toenam, die floot en loeide in de stramme, hoge beuken, die gierde in het stikdonkere dennenbosch of booze geesten daar een macaber concert gaven.

Vóór het naar bed gaan nog even de deur uit, de stallantaarn in de hand.

Geweldig de grimmige nacht om den geel-rooden lichtcirkel, waarbinnen mijn schaduw, monstrueus en dwaas, wankelt bij elke beweging.

En ja, — fijn springt er herhaaldelijk een kleine glinstersplinter tegen mijn wangen, terwijl langs het lantaarnlicht zilversprankels voorbij jachten.

Er zal sneeuw vallen dezen nacht, veel sneeuw! De storm zal loeien en de boomen zullen kreunen en kraken, maar — stil zal alles tegen den morgen worden onder de ruchtloos neergezegen sneeuw...

Ha, wat een nacht! Een nacht, groot van geweld en ruige krachten, een nacht geheimzinnig en ondoordringelijk boven de aarde, waar de kleine menschen slapen in hun huizen als in warme, veilige hollen...

Morgen!

Het eerste rood van den dageraad verft den grijzen oosterhemel met veeren en fijne strepen, als ik de versch gevallen sneeuw in stap.

Altijd weer is die eerste stap een sensatie voor me: het voelen onder den voet van de zuivere sneeuw, het indrukken van den stap in die onberoerde, bijna heilig-reine sneeuw, die wijkt en ineens zinkt onder zacht geknoers of geschuifel... Dan — even verder — zie ik reeds om naar de gemaakte sporen.

Ik laat den hond uit zijn kennel en geniet van zijn uitgelaten sprongen, z'n woeste begroetingen, die mij bijna doen tuimelen, doch dan, lachend, bak ik een flinken sneeuwbal en keil deze vèr voort, de stille boschlaan in, waarop de schelm den witten kogel narent en ik even van hem ben verlost.

Waarheen? Och, overal is het prachtig, want elk boschje en paadje, elk ding is omgetooverd tot een stuk blanke, broze schoonheid.

Zwaar buigen de takken van de stille kerstsparen onder de zilveren vracht, dorre eikenstruiken en glanzende laurierkers dragen op elk blaadje een fijn sorbet, de takken zijn witgestreept en glinsterend van overdadige juweelen.

Groote dennenbosschen droomen geheimzinnig in dezen grijzen morgen. Stil is het er, als in de kathedralen, die de Menschheid zich bouwt om den Eeuwige te dienen.

Het kleinste geluid schijnt voldoende om deze zwaar beladen takken, die diep naar den grond buigen, even aan te stooten en te bevrijden van hun tooi. Onwillekeurig ga je



NA DEN SNEEUWSTORM.



SNEEUW EN RIJP.

behoedzaam verder door de blankheid van dit sprookje.

Ik kom aan den boschrand, waar de weg tusschen akkermaalshout en berkenopslag naar den Eng, naar de bouwlanden voert.

Ik fluit den hond, dien ik al een paar minuten mis. Ik wacht en fluit nog eens. Eindelijk komt hij een paar honderd meters voor mij, uit de struiken breken. Kop en flanken wit bepoederd, de tong ver uit z'n bek, staat hij nu, hijgend, voor me, de warme adem dampend in de kou.

Telkens zwenkt hij, dan links- of rechtsaf, het hout in en heel goed begrijp ik zijn gedrag. Er staan hier talrijke prenten in de sneeuw: het meest van konijnen en eekhoorns, doch enkele sporen van hazen, fazanten en wezels loopen er tusschen door.

Het zou me dus niets verwonderen, als de hond ergens een ouden rammeelaar uit z'n leger had gejaagd en hij daarom zoo lang wegbleef. Om deze meening nog kracht bij te zetten, fladdert er een minuut later met luid vleugelgesnor en een schorren kreet een fazantenhaan uit de dekking, om snel koers te zetten naar de bosschen van den Galgenberg.

Ik roep den hond bij me, want ik zou niet gaarne den jachtschut ontstemmen, die de handen toch al meer dan vol heeft, om het wild door den barren wintertijd heen te helpen.

In het lage hout rinkelt telkens het geluid van meezen, die, heen en weer schietend, iederen keer de poedersneeuw in luchtige glinsterwolkjes doen stuiven van takjes en stengels. De roodborst, stil op een tak van den ouden vliegden, kijkt me met z'n groote kraaloogen nieuwsgierig aan. Geen zang laat hij echter hooren; die wordt bewaard, tot de zon straks den hemel heeft schoon gebezemd.

Zoo voortsloeterend door het winterwonderland verzeilen we in den Eng, waar de bouwlanden komen en de scheidingswallen van ruig eikenhout, waar enkele boerenhoeven liggen en schaapskooien ook.

Op de ondergesneeuwde winterrogge stappen bonte kraaien, de veerenbroek kouwelijk wijduit hangend, met gebaren en houdingen, die duidelijk te kennen geven, dat zij niets gesticht zijn over die sneeuw.

De rustige hoeven lijken gespeld in witte lakens, de hooge peppels staan er in ijl gelid rondomgeschaard. Langzaam gaan de blauwe rookspiralen uit de schoorsteen den hemel in: uit schemerduistere schuren rumoert kippengekakel en gestamp van ongeduldig vee.

Op de beekbrug ontmoet ik den jachtschut, het geweer in den arm, den dikken duffel hoog toegeknoopt, de beenen gestoken in geweldige kaplaarzen.

Natuurlijk maken we een praatje. De schut vraagt me of ik nog sporen van „bunzems" (bunzings) heb gezien, doch ik moet, helaas!, ontkennen.

„Wel waren er prenten van wezels op den Berg, achter de Kerkedennen," verklaar ik gewichtig.

En hij: „Ja, dat zal wel, maar het is onmogelijk die dingen bij d'r kladden te krijgen. Soms bij toeval gelukt het je, maar als ik ze hier uit het bosch vangen wil, dan mocht elke dag wel zes keer zoo lang wezen als nou. 't Binnen anders krèngen, die wezels..."





MEEUWEN BOVEN DEN LANGEN HOFVIJVER TE 'S-GRAVENHAGE

Middelwyl stopte Gaart-Jan z'n pijp en blies den blauwen smoor de lucht in. Dan vertelde hij nog van z'n kinders, die zoo „heel bar" de griep hadden en — nam afscheid. Hij moest nog es even loeren hier en zoeken daar naar bunzing-sporen, want de pels van zoo'n roover brengt hem allicht drie rijksdaalders op. En de fazanten, die moest-ie ook nog wat voer brengen, die hadden het bitter noodig.

Waarachtig, toen voelde ik me 'n beetje schuldig, denkend aan den kleurigen haan, die even geleden door mijn hond was opgejaagd, doch ik biechtte deze gebeurtenis maar niet.

Gaart-Jan ging en ik keek hem even na, zooals hij daar door de sneeuw voortschreed: terzijde spiedend naar sporen, bij tussenpozen een blauw rookwolkje om z'n stoeren kop.

Verder zwierven ook wij, terug naar de donkere besneeuwde bosschen op de breede heuvelhelling en zie — toen we de Beukenlaan insloegen, schampte 't zonlicht over de aarde. Dat gaf nieuwe effecten: verblindende schittering en zacht violette schaduwen.

Roodborst en winterkoning jubelden hun fanfares en strak spande weldra een intensblauwe lucht achter de witte toppen der boomen.

Langs den wegkant lag de sneeuw tot hooge golven opgejaagd en telkens als mijn hond proestend door zoo'n rulle poederbank worstelde, moest ik lachen om zijn bestoven kop, waarin de oogen schitterden en de adem pluimde van zijn roode tong....

Zoo lagen daar in den vroege ochtend Veluwe's bosschen in den zeldzaam goddelijken luister van sneeuw. Een korte, vergankelijke pracht, maar juist daarom wellicht schooner en boeiender, in overeenstemming met deze natuurwet: Alles, wat zeer schoon is, gaat snel voorbij....

En nu staan daar voor ons de Kerstdagen met hun sfeer van innige intimiteit en saamhoorigheid.

Dan komt, wie toefde ver van den ouderlijken haard of van lieve vrienden, weer terug, om de handen te drukken van die hem dierbaar zijn; dan siert men de kamers met de zinnebeeldige teekenen van eeuwig leven en zoekt de menschelijke geest een rustpunt voor zijn gedachten.

Hoe verheugend is dan in deze laatste dagen van het jaar het uitgaan tot de Natuur, die van een meditatieve schoonheid is! 't Zij de aarde toegedekt ligt met zuivere sneeuw, 't zij een droefgeestige nevel de wereld in enge grenzen sluit.

Meer en meer komt men tot het inzicht, dat ook de winter bijzondere vreugden geeft aan wie deze poogt te vinden in de stilte van bosch en heide. Ieder jaar komen er meer landhuizen en optrekjes, die óók van Kersttijd tot Nieuwjaar hun eigenaars herbergen en het is een prettige gewaarwording op die avonden, de rood verlichte ramen te zien tegen den duisterten zoom van het dennenwoud.

Maar ook, neen, vooral hèn, die hier buiten geen eigen home hebben, zou ik wel willen toeroepen, tien, honderd maal: Neem enkele dagen in die tweede helft van December, óf — neem één dag óf — zuinig één namiddag en avond uit op uw kostbaren tijd en vlucht weg uit uw stad!

Zoek de zuivere stilte van het winterland — kies, als het mogelijk is, 'n dag met sneeuw — want ge zult schatten winnen, die weliswaar niet uit te drukken zijn in geld, maar die uw ziel verrijken en als wonderschoone herinneringen u immer bijblijven.

Met ontroerde oogen zult ge staren in de diepte van den avond, als de zon het Westen in scharlaken brand zet en de sneeuw onder de dennen rood-overwaasd gloeit.

Paars worden de schaduwen en in de diepe nissen van het woud sluipt reeds de duisternis....

Dan te gaan langs den stillen boschweg of door smalle singels, door niemandgestoord, terug te keeren, als de sterren hun flonkersignalen zenden en de maan, een feestlampion gelijk, uit de lage nevelbanken rijst om straks zilveren droomlicht te gieten over de wijde winterwereld....

Dát is beleven, diep en schoon, het wonder van den eeuwigden Kerstnacht....

Lunteren — 1927.



WINTERWADE



# HET COMLOTJE

KERSTVERTELLING DOOR J. P. BALJÉ



usteloos legde Willy van Gelder het boek neer, waarin zij hoogstens vijf minuten gelezen had, en met een verveeld gebaar wierp zij zich languit op den divan, waarover een gezellige schemerlamp haar zachtgouden licht spreidde. Dank zij de knappende, gloeiende houtblokken in den ouderwetschen, open haard, hing er in de kamer een weldadige, ietwat loome warmte, welke er echter toe bijdroeg Willy's kregelige stemming nog te verhoogen.

Willy had haar gedachten niet tot haar boek kunnen bepalen, want steeds weer keerden zij terug naar dat ééne punt vandaan was het Kerstdag, en voor het eerst in haar leven was Willy op Kerstdag ongelukkig en . . . *alleen*!! Twee jaar geleden, toen had ze op Kerstdag nog haar lieve, goede moedertje gehad, toen was het een Kerstdag als altijd geweest, vroolijk, gelukkig, zooals ze dat op dien dag haar heele jonge leventje gewoon was geweest. Een maand later had haar dat groote, dat onoverkomelijke ongeluk getroffen: een hevige longaandoening had het leven van haar moeder wreed afgesneden! En een jaar geleden op Kerstdag hadden zij en haar vader, een scheepskapitein, wel smartelijk het gemis van moedertje gevoeld, maar zij waren *samen* geweest en de herinnering aan de lieve doode had den band tusschen hen beiden slechts hechter gemaakt, had aan den avond een weemoedig, maar au fond toch *gelukkig* tintje gegeven!

Een half jaar geleden was de tweede slag gevolgd: de twintigjarige Willy had . . . een tweede moeder gekregen, een tweede moeder, die slechts tien jaar ouder was dan zij! Toen haar vader van een zijner reizen terugkeerde in hun kalme provinciestedje, had hij het haar aarzelen, met afgewende oogen verteld; dat hij Willy veel te jong vond, om nu al de zorgen voor een huishouden te dragen, dat zij ook eens uitmoest, dat ze jong was, en haar leven niet alleen in een groot, hol huis met trieste herinneringen, mocht doorbrengen. In Amsterdam was hij in kennis gekomen met een jonge weduwe. Of eigenlijk kende hij haar al van vroeger, want ze was de nicht van een ouderen vriend. Haar man was jong gestorven en zij had twee kinderen, aardige bengels van vier en zes jaar. Zij hadden sympathie voor elkaar opgevat, — hijzelf was bovendien zoo oud nog niet, achtenveertig — en ook voor Willy had het hem het beste geleken met Louise Mertens te trouwen.

Zwijgend had Willy hem aangehoord, ze had zich op de lippen gebeten en hem met bleek gelaat en groote, verwijtende oogen aangestaard. Doch hij had haar blik niet beantwoord, had alleen nog zacht er aan toegevoegd, dat het huwelijk veertien dagen later zou plaats hebben!

De nieuwe moeder had haar intrede gedaan en was door Willy met stille vijandigheid ontvangen. Al haar goedgemeende pogingen tot toenadering waren door Willy met zulk een stugheid aanvaard, dat zij bij voorbaat tot mislukking gedoemd waren.

En juist het feit, dat de tweede moeder de bestiering van het huishouden van Willy had overgenomen, waardoor deze over den door haar vader beoogden vrijen tijd kon beschikken, werkte haar vijandige stemming nog meer in de hand. Zij mokte er over, dat een ander haar plaats en de plaats van haar moeder had ingenomen, en in plaats van een zorgeloos, opgewekt jong meisje, werd Willy humeurig en dikwijls scherp-cynisch.

Een enkele maal bezocht ze voor een paar weken familie van haar vader, die eveneens in Amsterdam woonde en die weken vormden de lichtperiodes in haar bestaan. Dan kon ze over moeder praten en vergeten die andere, die onrechtmatig haar plaats had ingenomen.

Een week geleden was ze pas van zoo'n uitstapje teruggekeerd, een illusie, doch tevens een teleurstelling rijker. Ze had er Wim Everts leren kennen, en de prettige, sympathieke jongeman had op haar jong hartje een grooten, onuitwisbaren indruk gemaakt. Haar oogen schitterden als ze terugdacht aan de avondjes, waarop zij beiden hadden gemusiceerd. Zij had piano gespeeld en hij had er bij gezongen, eenvoudige, maar niettemin roerende liedjes. Het warme timbre van zijn stem had haar ontroerd, en als zijn donkere, zielvolle oogen op haar gericht waren, scheen het, alsof hij alleen voor haar zong, alsof die avonden alleen hen beiden toebehoorden! Of soms hadden zij dicht bij elkaar gezeten, had zij verteld van thuis, en warm had hij dan met haar meegevoeld, begrepen haar grieven. En het had haar toegeschenen, dat in haar donker leventje van de laatste jaren eindelijk een lichtpuntje was verschenen . . .

En ze had verwacht, dat Wim haar zou zeggen, dat zij voor hem meer betekende, dan een aardig, oppervlakkig kennisje. Doch . . . hij had gezwegen, en op den dag van haar vertrek was hij zelfs geen afscheid komen nemen, hoewel zij uit ervaring wist, dat hij er wel toe in de gelegenheid was..

Nu was Kerstdag daàr, den dag, waar zij geweldig tegen opzag, die haar een kwelling leek. Want vader was op zee, en de tweede moeder verwachtte logé's, natuurlijk familie van haar; vaders familie kwam sinds den dood van haar moedertje en het tweede huwelijk van vader nooit meer.

Straks zouden de logé's arriveeren, Louise en de beide kleinen waren naar het station om hen af te halen. En vanavond zou de Kerstboom branden, en zouden Kerstliederen gezongen worden.

Met een bitter, cynisch lachje stond Willy van den divan op en langzaam schreed zij naar het raam. Sombor keek zij naar buiten, waar dikke sneeuwvlokken neerwarrelden en in het licht der lantaarns vroolijk krijgertje schenen te spelen.

In de verte hoorde Willy een claxon: dat was vermoedelijk haar tweede moeder met de logé's. Met een mat gebaar

een mondain, wuft wezentje, dat hoog en schril om zijn grappen lachte en luidruchtige opmerkingen lanceerde. Vermoedelijk was dat zijn meisje, misschien zelfs vertelde hij haar van de kostelijke grap, welke hij met Willy had uitgehaald, en hoe dat domme kindje hem achter de piano met smachtende oogen had aangestaard!

Een hevige hoofdpijn kwelde haar, maar toch trachtte zij zich tot belangstelling te forceeren, poogde zelfs te schertsen met den ouderen heer en de dame, die eveneens waren meegekomen, en die, naar ze zich thans meende te herinneren, haar waren voorgesteld als de ouders van Wim. Ze lachte om de grappen van den goedigen ouden heer, wilde tot geen prijs laten merken, hoe smartelijk Wims verraad haar had getroffen. Fier wilde ze er tegenover staan, laten merken, dat ook zij het als een onschuldig tijdverdrijf had opgevat . . .

Doch innerlijk schreide zij . . . En de fijne kinderstemmetjes, die een paar stemmige Kerstliedjes zongen, hinderden haar, zooals *alles* haar dien avond hinderde! Zij haatte die menschen allen, die indringers, die hier niet hoorden! En met diepen weemoed dacht zij terug aan vroegere Kerstdagen, aan haar moedertje, haar zachte, goede moedertje, die zoo vroeg gestorven was . . . En steeds stiller werd Willy, en ze merkte niet, dat Louise een vraag tot haar richtte.

Ze schrok op, toen haar tweede moeder die vraag herhaalde: „Of zij even voor de chocolade wilde zorgen in de keuken?” En gretig greep zij de gelegenheid aan, om even er uit te zijn, weg uit die atmosfeer, die haar benauwde, haar beklemde . . .

En in de keuken liet zij haar tranen den vrijen loop. Automatisch verrichtte zij eenige werkzaamheden, en zij merkte niet, dat er nog iemand de keuken was binnengetrepen!

Eerst toen Wims hand zachtjes op haar arm werd gelegd, keerde zij zich verschrikt om, en poogde haastig de tranen van haar gelaat te vegen, en dat 'n onverschillig masker te geven.

Hoogopgericht stond ze voor hem, de lippen stijf opeengeklemd. Hij begon te spreken, doch zij onderbrak hem:

„Ik verzoek U beleefd de keuken te willen verlaten. U is hier gast, en daarom zal ik U niet als bedrieger ontmaskeren. Doch ik eisch, dat U mij met rust laat.”

„Willy, meisje, luister eens even naar mij. Ik beken, dat ik je bedrogen heb! Maar dat was noodgedwongen. Heusch, kindje, *jij bent zelf de aanleiding daartoe geweest!* Sta je me toe, dat ik je alles duidelijk uitleg, dat ik me rechtvaardig?”

Ze wendde het hoofd af, en hij vatte haar zwijgen als een toestemming op.

„Kijk eens, kindje, toen jouw tweede moeder, *mijn* nicht, een paar maanden getrouwd was, is ze een week bij ons op bezoek geweest. Misschien herinner je je dat? Bij dat bezoek heeft ze ons alles over jou verteld, en liet ze ook je . . . portret zien. Misschien vind je het vreemd, doch ik vatte direct sympathie voor je op, en zei dat Louise! Ik verzocht haar zelfs, mij eens bij jullie uit te noodigen. Maar Louise vertelde, dat zij in jouw oogen geen goed kon doen, dat ze het beste met je voorhad, dat ze alles deed, om het je aangenaam te maken en je zoo min mogelijk te doen voelen, dat zij jouw plaats in het huis van je vader had ingenomen, maar dat al haar pogingen afstuitten op jouw stugheid. Ze zei ook, dat mijn bezoek op een fiasco zou uitloopen, want dat een familielid van haar in jouw oogen geen goed zou kunnen doen.

Toen rijpte ons complotje. Door Louise was ik in kennis gekomen met eenige van jouw familieleden in Amsterdam, waar je

wel eens een paar weken logeerde. Onder een aangenomen naam wilde ik je daar leren kennen, *zonder vooroordeel* zou je dan tegenover mij komen te staan en wellicht zou ik er dan in slagen, jouw sympathie en . . . misschien nog iets meer te winnen! Ik meende, dat mij dit gelukt was, lieveling. En ik hoopte, dat deze uitnoodiging mijn, en naar ik verwacht, ook jouw geluk zou bezegelen. Willy, vergeef mij deze kleine comédie, tracht te vergeten, dat ik je eigenlijk door bedrog heb willen winnen, en zeg me, dat ook jij een klein beetje voor mij voelt!”

Hij had zijn arm om haar schouders gelegd, wat zij willig toeliet. Een lachje speelde om haar lippen, toen ze zich naar hem toekeerde, doch plotseling verstarde haar gelaat weer.

„Dat meisje binnen . . .” zei ze zacht.

Er verscheen een vroolijke glans in zijn oogen.

„Ik hoop, dat zij je schoonzusje wordt, Willy,” fluisterde hij. „Ze is m'n zusje. Trouwens, dat kon je weten, ze is je voorgesteld!”

Toen ze zich even later uit zijn omarming losmaakte, was de chocolademelk in de kopjes ijskoud geworden . . .

En toen ze, thans naast een stralenden Wim Verhaeren gezeten, weer de Kerstliedjes door de twee dunne kinderstemmetjes hoorde zingen, vroeg ze zich met verwondering af, hoe dat gezang haar ooit had kunnen hinderen . . .



De winter als toovenaar.

Een ijspyramide in den Partnachklamm bij Partenkirchen (D.).

liet zij het gordijn terugvallen en lusteloos liep ze naar de kamerdeur, om straks de gasten te begroeten . . .

Sprakeloos en met een bos van verwarring op de wangen, staarde Willy in het lachende, eenigszins spottende gelaat van . . . Wim Everts, dien haar tweede moeder haar zooveen had voorgesteld . . . als haar neef Wim Verhaeren! Het bonsde in haar hoofd en zij hoorde niet eens de namen van de andere familieleden, die haar werden voorgesteld. Zij kon slechts één ding realiseren: Wim Everts had haar bedrogen, had haar in Amsterdam zelfs een verkeerd naam opgegeven. De reden er van kon ze niet bevroeden: vermoedelijk had hij haar voor een onnoozel buitenmeisje gehouden, had hij het aardig gevonden haar het hoofd eens op hol te brengen, zich een paar weekjes met haar te amuseeren. Uiterlijk had hij met haar meegeleefd, innerlijk haar waarschijnlijk uitgelachen, tegenover zijn vrienden gepocht op zijn gemakkelijke verovering, gesmaald op dat „boerenmeisje”, dat hij er zoo oolijk had tusschengenomen.

En heel haar hart kwam in opstand tegen dat bedrog; tranen van woede welden in haar oogen. Tijdens het diner keek ze strak op haar bord, vermeed zijn blikken en nam geen deel aan het gesprek.

Na het eten, toen de kaarsen van den Kerstboom werden ontstoken, zocht zij een stil hoekje op. En met wrange pijn zag zij, hoe Wim schertste met één van de andere logé's,



"To have and to hold"—Beauty!



BEAUTY ADVICE from

**ANNA PAVLOVA**

THE INCOMPARABLE

De koningin van het Russisch ballet en gelukkige bezitster van de eeuwigdurende jeugd, verkiest *Pond's Vanishing Cream* voor de verzorging harer teint boven alle andere creams. Madame Pavlova zegt: „*Pond's Vanishing Cream* is een uitstekend middel voor de verzorging van mijn huid en matte teint.”

Evenals deze beroemdedanseres over *Pond's Vanishing Cream* opgetogen is, zoo zal ook iedere dame, die prijs stelt op een welverzorgd uiterlijk deze cream een onschatbare hulp vinden voor het verkrijgen van een mooie teint.

*Pond's Vanishing Cream*, zacht geurend naar Jaqueminot rozen, geeft de huid geheel natuurlijk een matte teint gelijk albast. Gebruikt *Pond's Cold Cream*, als aangegeven in *Pond's* brochure voor schoonheidsmassage thuis.

## VERZORGT UW TEINT

Voor Baby's: *Pond's Vanishing Cream* is zuiver samengesteld en werkt heilzaam op de leerste huid, zoodat bij de verzorging der baby's deze Cream meer en meer de poeder vervangt.

POND'S EXTRACT CO., PRINSENGRACHT 983, A'DAM

**Gratis  
Monster.**

Tegen  
inzending van  
20 st. porti  
ontvangt U  
2 tuben  
Cold- &  
*Vanishing  
Cream*

**Pond's** Vanishing & Cold  
Creams

**Pond's  
Creams**

zijn verkrijg-  
baar in alle  
goede zaken  
in potten van  
f 1.— en f 2.—  
en in tuben  
van  
50 en 80 ct.



# LARGHETTO

J. F. TIERIE Jr.

Eigendom v. d. Comp.

## Orgel of Harmonium

3/4

*m.p.*

*m.f.*

*p*

*m.p.*

*m.f.*

*terughouden*

*p*

*m.p.*

*een weinig versnellen*

*m.f.*

*terughouden*

*f*

*breed... beslist*

*m.p.*

*in Tempo I*

*m.f.*

*zeer terughouden*

*3*





**SOPLA**  
 Houbaerillos 2½ ct.  
 Sigaren . . . 5 ct.  
 Dubbele prijs waard.  
 Massa-productie.  
 HOUBAER & Co.  
 Amersfoort

Na ontvangst van post-  
 wissel à f 1.85, zenden wij  
 U franco per post 1 Bus  
 à 25 stuks  
**ZAAL'S**  
 echte Goudsche  
 Siroopwafelen  
 Beleefd aanbevelend,  
 Firma T. ZAAL Azn.,  
 Markt 32 Gouda

*hier blijven wij want daar staat al*  
*halt!*



**Vasenol**  
 Wond-en Kinder-Poeder  
 en Pasta

(Eischt Hollandsche Blikverpakking)  
 Voor Nederland en Koloniën:  
 C. F. VAN DIJL & ZOON, Dordrecht

## APOLLO-Kaarsen

zijn van PRIMA KWALITEIT!  
 Bijzondere Eigenschappen:  
 Lange branduur  
 Grootte lichtsterkte  
 Dus VOORDEELIG in gebruik.  
 Koopt onze Nieuwe Kartonverpakking m. een zeer attractieven  
 Kandelaar GRATIS volgens nevenstaand model (bijzonder geschikt voor tafelversiering enz.)  
 De Stearine-Kaarsenfabriek „APOLLO”, Schiedam - Gevestigd 1870.

HET MEEST SMAAKVOL CADEAU



Fabrikante: Zuid-Ned. Sigarenindustrie  
 GEBR. BOTS & Co. Valkenswaard.

## VRAAGT & DRAAGT

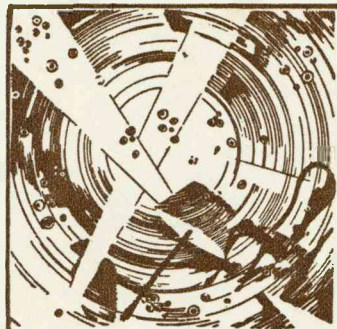


**TIMTUR**



ALTIJD  
 EVEN  
 LEKKER

**EISCHT DIT MERK**



## Migraine

misselijkheid, schemeren voor de oogen, duizeligheid en ten slotte hevige pijnen aan de slapen. Onmiddellijk 1-2

## Aspirin-Tabletten

want zij verlossen u spoedig en zeker van al die ongesteldheden. Bovendien zijn zij volmaakt onschadelijk.



Men eische echter steeds de origineele verpakking „Bayer”, kenbaar aan den oranje band en het Bayerkruis.

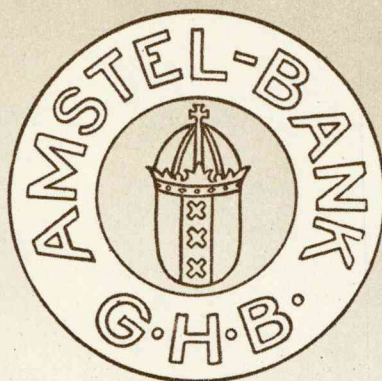
Prijs 75 cts.



Het is van algemeene bekendheid, dat Pinda-Kaas een product is van zeer hoge voedingswaarde en door H. H. Doctoren wordt aanbevolen, omdat het 50 pCt. vet en 35 pCt. eiwit bevat, dus een voortreffelijk voedingsmiddel vooral voor jonge moeders, lijders aan suikerziekte en T.B.C.

Heele flacon f 1.—, Halve flacon f 0.55, Pakjes f 0.40

**N.V. PINDA-MIJ, HILVERSUM**



**AMSTEL-BANK**

**HET PAPIER**

VOOR DEN HANDEL

**VRAAGT HET UWEN LEVERANCIER**

**G. H. BÜHRMANN'S  
 PAPIERGROOTHANDEL**

## DAMES

van Uitgevalen haren w r den mooie vlechten gemaakt à f 2.— franco thuis.

Nieuwe Vlechten 1e kw. haar van af f 5.— alle soorten Haarwerken.

Haarwerkinrichting van H. DE GROOT Aelbrechtskoik 3a, (Bovenh.) ROTTERDAM.



## VIERKLEUR

het moderne

Nederlandsche

rijwiel

Algemeen bekend - Overal geroemd

Verkrijgbaar bij elken goeden handelaar

## HUIZE „KLIM-OP”

RUST- EN HERSTELLINGSOORD

**WASSENAAR**

Raadhuislaan 4 - Tel. 125

— HOOGTEZON AANWEZIG —

Prijs f 2.50 per dag

Vrije dokterskeuze

N. TIMMERS, ged. verpleegster

„De laatste hand” die aan  
 Ontbijt- en Koffietafel  
 gelegd wordt: zet

**Geldersche Rookworst**  
 met loodje

(gem.: Anton Hunink, Hofleverancier, Deventer)  
 gereed! Dan is 't „af”

**PAX MEUBEL WAS**



## CREDIETEN

aan personen met goede, vaste betrekking  
 COULANTE VOORWAARDEN  
 ALG CREDIET-EN  
 ADMIN.-KANTOOR  
 A'dam, Singel 381. Tel. 32481  
 Prospectus op aanvraag



Een omhulsel van melkchocolade, gevuld met chocolade crème.  
 Een BONBON die verrast als een uitbottende roos.

**RINGERS**

## VOORSCHOTTEN

aan Ambtenaren en Beambten.  
 Geen rente, noch kosten vooruit

Coulante voorwaarden

CENTR. CREDIET-EN SPAARBANK  
 TE AMSTERDAM,

Keizersgracht 302-304





Th. Funke-Küpper - Kerstdnacht



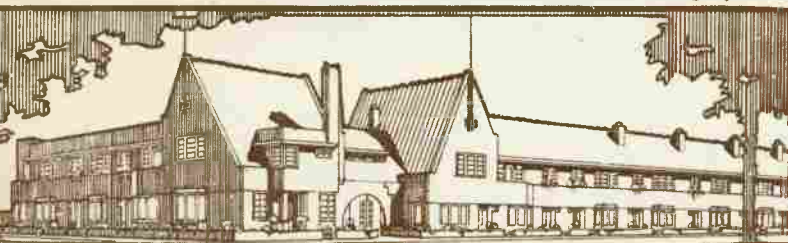


Willy Fleur - Oud Hofje te 's-Gravenhage

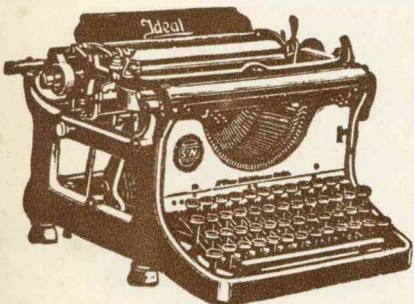


**Zoekt U een Woning?**

Bezichtig dan den **Linnaeushof** met lijn A van af het Leidsche Boschje tot halte Nieuwe weg en U zult verbaasd staan over de prachtige woningen en heerlijke ligging. Rustig, goedkoop en gezond wonen. Huurprijs huis m. bel-étage, bev. 6 kamers, pracht badkamer en keuken f 900. Vrije bovenhuizen, 6 kamers, badkamer en keuken f 750 (water inbegrepen).

**DOUWT EN VESTIGT U IN "HET TUINDORP RANDWYCK"**

Maak vervolgens een uitstapje per fiets **Tuindorp Randwijck** of met lijn H van af Museumplein naar Amstelveense weg, 100 M. voorbij de Kalfjeslaan, schitterende Heerenhuizen, 6 kamers, complete badkamer, keuken, kelder en groote tuin. Zeer lage belasting. Huurprijs van af f 60 p. m. Koopprijs van af f 9000 - f 13000. Te bevragen bij den Makelaar **J. ROZESTRATEN**, Vondelstr. 49, Tel. 22865.

**DE NIEUWE ROL  
WEST-INDISCHE  
CHOCOLADE  
MET GROOTE PASTILLES  
IS THANS VERKRIJGBAAR**
PRIJS PER ROL  
60 CENTS**IDEAL D**

De fijnste en meest gevraagde schrijfmachine  
VRAAGT DEMONSTRATIE  
Vakkundige agenten gevraagd  
**F. J. VREESWIJK Pzn**  
ROTTERDAM, Boompjes 97a  
Telefoon 4876  
DEN HAAG, Mauritskade 83  
Telefoon 11355

**WASSENAAR**

De Wassaenaarsche Bouw- en Handels-Mij  
(Directeur J. TH. WOUTERS)

heeft te verkoopen in het Park Nieuw Wassenaar bij de halte Electr. Spoor Rotterdam—Scheveningen en tram Den Haag—Wassenaar—Leiden, diverse

**Villatterreinen en Villa's in aanbouw**

Inlichtingen verstrekt: **J. TH. WOUTERS**, Rijksstraatweg 155, Wassenaar, Tel. (Den Haag) 71471. Postadres: Rijksstraatweg 155, Den Haag.



N.V. LA PAZ SIGARENFABRIEKEN - 's-BOSCH - v.h. TH. HOUTMAN



**TE HUUR**  
WOON- EN WINKELHUIZEN  
in het Boom- en Bloemenkwartier  
van f 30 tot f 40 per maand

**"THEOPHILE"**

Utrechtschestr. 118, Amsterdam  
**BESTE HAARKLEUR- EN  
HAARGROEIMIDDEL.**

Aigehaaid f 2.— per fiacon.  
Franco na toezending van f 2.40  
per postwissel of aan postzegels,  
rembours f 2.60.

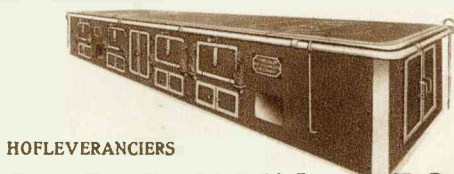
**OPGEWEKT**

gaat gij door het leven, als U elken dag EEN  
GLAS VLEK'S KINAWIJN neemt vóór het eten

f 1.50 per L.fl.

f 0.80 per 1/2-L.fl.

DEN HAAG - Tel. 10839



HOFLEVERANCIERS

**Fa. P. J. MEYS & ZON**  
**FORNUIZEN** SPECIAAL VOOR HOTELS, GE-  
STICHTEN en PARTICULIEREN  
Scheveningen, Wassenaarschestraat 1-3-5  
Tel. S. 50654 S. 53103

De mode van den dag:

**Verft thuis!**

maar uitsluitend met  
**Heitmann's pakjes verf en  
Simplicettedotjes**  
merk  
**VOSSEKOP.**

Hoofdimporteur: Union Handelsvereniging  
R. P. Mosenthal, Amsterdam, Heerengr. 617.



Een goed horloge bij den **Alpina** vertegenwoordiger  
*Alpina vertegenwoordigers zijn te herkennen aan den rooden driehoek*



**ZENITH  
WATCHES**  
HOOGSTE ACCURATESSE

**Stijve Nek**

Niet omkijken!

Dat zal men U gewoonlijk  
niet behoeven te zeg-  
gen, wanneer Ge het gevoel  
hebt, of men Uw hoofd  
met honderd spijkers op  
Uw romp heeft getimmerd.

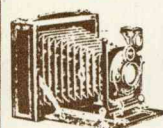
Maar dan zult U **Akker's  
Kloosterbalsem** als wrijf-  
middel waardeeren. Een  
herhaalde en krachtige  
wrijving met deze verwar-  
menden balsem zal U  
spoedig doen gevoelen hoe  
de krampachtige samenge-  
trokken spieren verslappen  
en weer soepel worden.

En de stijfheid verdwijnt.

**AKKER's****Kloosterbalsem**

Groote pot 60 ct. Zeer groote pot f 1.—

„Geen Goud zoo goed”



**TROPEN  
CAMERAS**  
Fl. 85.-

FOTOGRAFISCH MAGAZIJN LUX  
**J. VAN DER ZANDEN**  
LEIDEN-2 BREESTRAAT 141

**overwerkte  
zenuwen**

kalmeeren en worden gesterkt door  
**Mijnhardt's  
zenuwtabletten**  
Buisje 75 ct. Bij Apoth en Drogisten

**HUBEEK'S**

VERGULD, BRONS-EN VERNIKKELINRICHTING  
DUNNE BIJKADE 13 TEL 14922. DE BESTE  
DEN HAAG

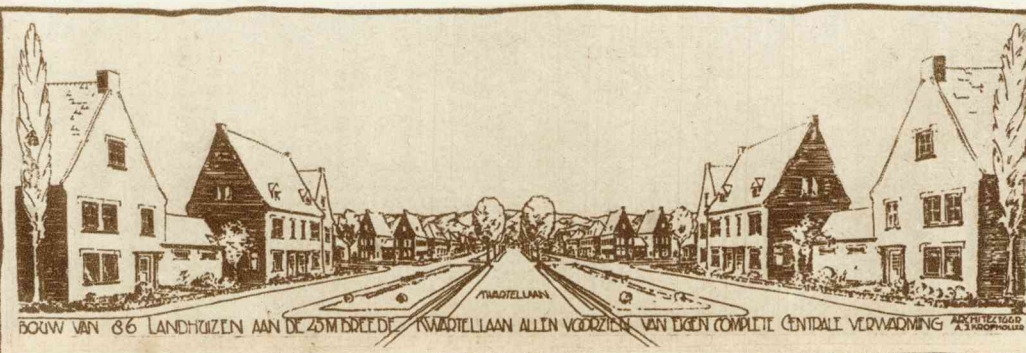
**NIGROIDS**

TEGEN HOEST EN VERKOUDHEID!  
30 CENTS PER DOOSJE

**Pierol bij ruwe huid en schrale lippen**



**LAAS-HEIDENVOOT**  
299  
KOOP  
SOM  
VAN AF  
f 8.500  
TOT  
f 10.000.



**LAAS-HEIDENVOOT**  
299  
KOOP  
SOM  
VAN AF  
f 8.500  
TOT  
f 10.000





## DE VERDWAALDE KERSTMAN

Wij hadden met Kerstmis een paar Engelsche nichtjes te logeeren gekregen, Pamela en Willy, beiden nog erg jong. Twee snoesjes volgens Stans, onze zus. We lieten haar onze St. Nicolaas-cadeautjes zien. — „O!“ riep Willy uit, „is Santa Claus (zoo heet St. Nicolaas in Engeland) hier al geweest? Bij ons komt hij altijd pas met Kerstmis!“

„Zou je denken,” vroeg Pam, „dat hij weet dat wij in Holland zijn? En zal hij ons lekkers geven, evenals hij doet als wij thuis zijn?“ — „Natuurlijk, schatje,” zei Stans.

Natuurlijk! echode Willy ernstig. „Hij komt door den schoorsteen overal waar kinderen zijn. En dezen keer blijf ik wakker tot ik hem gezien heb.“

„Dat zou ik maar niet doen,” zei mijn broer Jan. „Hij is een schuwe, oude man en als hij ziet, dat je wakker bent, krijg je niets.“

„Poeh!“ zei Willy. „Zoo bang is hij niet. Ik zag hem verleden jaar bij grootpa. Hij gaf mij een hand en ik kreeg een mooien pop van hem. Maar nou wil ik hem uit den schoorsteen zien kruipen en daarom blijf ik wakker.“

„Ja, ik ook!“ riep nu Pam. „Ik hoop niet, dat zijn baard vuil wordt.“

„Ik hoop het ook niet, kindje!“ lachte onze zus. „Maar gaat nu mee, jullie moet naar bed.“

„Zeg, Wim,” zei mijn broer even later tegen mij, „ik krijg een idee! Zou het geen leuke mop zijn, als een van ons, als Santa Claus verkleed, door den schoorsteen in de kinderkamer kroop?“

„Prachtig!“ riep ik uit. „En het kan gemakkelijk. De schoorsteenen zijn wijd en worden, nu we centrale verwarming hebben, niet meer gebruikt.“

„Dan moet Stans de kleintjes wekken,” ging Jan voort. Zoodra Stans weer terug was, legden wij haar het plan uit. „Ja, da's leuk!“ riep zij uit. „Maar is het niet een beetje gevaarlijk? Ik bedoel dat klimmen op het dak?“

„Geen sprake van!“ zei ik afwerend. „'t Mocht wat! Wij klimmen naar boven op onze wenkbrauwen en naar beneden op ons tandvleesch en...“

„Als we een goede daad doen, denken wij niet aan zulke kleinigheden,” vervolgde Jan.

Wij begonnen dadelijk te beraadslagen, en besloten, dat Jan voor Santa Claus zou spelen, hij was magerder en kleiner dan ik, zoodat hij gemakkelijker door den schoorsteen kon. Wij kochten een langen witten baard en Stans hielp bij het aankleeden en leende een rooden mantel van het linnenmeisje.

„Hij is wel stukken te lang,” zei Stans, „maar dat zal ik wel ompelden. Ik heb Mina maar niet gezegd, dat ik haar mantel geleend heb, want anders maakt zij bezwaren tegen jullie klimmerij op het dak.“

„En hoe moet het met de cadeautjes?“ vroeg ik. „Wij hebben geen geld genoeg om ze te koopen.“

„O!“ antwoordde Stans, „ik zal Moeder uithooren, waar zij, de cadeautjes van Pam en Wil geborgen heeft. Ik zal ze in een kussensloop doen, die als zak kan dienst doen.“

„Da's voor mekaar!“ riep Jan uit. „Ik hoop, dat het dien avond niet regent. Apropos! Ik zal toch niet halverwege blijven steken, denk je wel?“ vroeg hij niet zonder vrees.

„Loop heen, jog!“ lachte ik. „Zoo'n mager scharminkel als jij, kan wel door vaders broekspijp glijden.“

Den volgenden dag kochten we een lang touw en een baard. Stans lichtte de kinderen in. Zij beloofde op haar woord van eer, dat zij hen zou wekken, zoodra zij Santa Claus hoorde.

„Maar 't is een groot geheim,” zei Stans. „Dus denk er aan, dat je het aan niemand verteld.“

„Natuurlijk niet,” antwoordde Willy, „dan zou het geen geheim meer zijn.“

Op den avond voor Kerstmis was alles gereed. Stans leende Mina's mantel, toen deze beneden was en nam hem mee naar haar kamer om hem wat korter te maken.

„En hoe is het nu met de kussensloop?“ vroeg Jan. „Kun je er niet een uit de linnenkast halen, Stans?“

„Neem je eigen kussensloop maar,” antwoordde mijn zuster, die dit het veiligste vond.

Wij waren alle drie druk in de weer en onze kleine nichtjes deden erg zenuwachtig maar hielden toch hun mond.

Eindelijk werden zij door Moeder naar bed gebracht.

Toen het onze tijd was om te gaan slapen, gingen wij kalm heen, slopen bij Stans de kamer binnen, die dadelijk begon met Jan den mantel aan te passen. Hij deed vilten pantoffels aan, om beter op het dak te kunnen klimmen en nu wachtten wij tot de dienstboden naar bed waren.

Stans sloop op de teenen naar Moeders slaapkamer om de cadeautjes te halen. Moeder had haar verteld, dat ze voordat ze naar bed ging de presentjes in de kousen van de nichtjes zou stoppen. Onze Santa Claus-grap moest dus plaats hebben voordat onze ouders naar bed gingen. Gelukkig voor ons kregen Vader en Moeder visite van onzen buurman, den ouden majoor Van Reeden en zijn vrouw. Zij kwamen een kaartje leggen en dat duurde gewoonlijk lang. Wij behoefden dus alleen maar te wachten tot Mina en Sophie naar bed waren. Wachten is echter vervelend en de dienstboden gingen altijd vreeselijk laat slapen.

„Het wordt nu nog later dan anders,” mopperde Jan, „het is al over elfen. We moesten het er maar op wagen en...“

„En dan net Mina of Sophie in den arm loopen, als zij naar den zolder gaan,” schamperde ik. „Als je den boel verknoeien wilt, en de pret van de kinderen bederven, moet je 't maar zeggen.“

„Tut, tut! Stuif niet zoo op!“ zei nu Stans. „Hij is heelemaal niet van plan, den boel in het honderd te sturen. Maar als Sophie en Mien niet gauw boven komen, dan zullen de majoor en zijn vrouw vertrekken en Vader en Moeder naar bed gaan, en dan komt er niets van de pret.“

„Kom, kom, niet zoo droevig,” zei ik. „Stil!“

Wij luisterden allen! Hoera! Het waren Mina en Sophie, die naar haar kamertje gingen. Nu was de weg vrij. Wij wachtten nog een half uur, Stans sloop naar boven, naar de dienstbodenkamer. Het licht was uit en een lag te snurken, verklaarde zij.

„Dan is het tijd!“ zei ik. „Laat zien, hebben wij alles? Touw, zak met cadeaux, ja? Vooruit dan maar, jongetje!“

„Zeg, wacht eens! Ik kan niet klimmen met die lange soepjurk aan!“ verklaarde Jan.

„Dat is gauw verholpen, kabouterdje,” zei Stans en zij nam den mantel een weinig op en spelde dien rondom zijn middel wat hooger.

„En ga nu gauw. Ik geef je tien minuten om den schoorsteen te bereiden. Wees vooral voorzichtig. Ik zal de kleinen wekken. En denk er om je stem te veranderen.“

„Komt in orde! Kom, Wim!“

Wij klommen naar boven, slopen de dienstbodenkamer op zolder voorbij. Toen begon onze klimpartij. Nou, een beetje gevaarlijk was het wel. We moesten het kleine dakvenster uit, dan de daklijst boven ons pakken, ons optillen, dan langs het schuine dak naar boven klimmen tot aan de nok en vervolgens naar den schoorsteen kruipen. Ik droeg den zak met speelgoed, mijn broer vond den baard en mantel al erg genoeg.

Terwijl ik langs het pannendak naar boven klauterde, raakte een pan los en viel met een luid geraas naar beneden. Wij hielden van schrik onzen adem in, toen wij een raam hoorden openschuiven en de stem van Moeder die zei:

„Ik begrijp niet wat dat is?“ En toen Vaders stem: „Wel, een pan die van het dak valt. Gek, er is heelemaal geen wind!“

Gelukkig dat het een donkere nacht was. Wij hoorden het raam sluiten en alles was weer rustig.

Nu volgde een kort twistgesprek over wat de schoorsteen van de kinderkamer was. Dat is gemakkelijk uit te maken als men in den tuin en in het volle daglicht staat, maar boven op het dak, in het donker tusschen allerlei andere schoorsteenen is het heel wat anders. Nochtans kwamen wij eindelijk tot overeenstemming. Wij bonden het eene eind van het touw aan den schoorsteen en het andere rond Jans middel. Toen gaf ik hem den zak met cadeautjes. Jan klauterde in den schoorsteen en ik liet langzaam het touw vieren.

„Ik zal wel een ruk aan het touw geven, als ik in de kinderkamer ben,” zei mijn broer.

Ik liet zoo voorzichtig mogelijk het touw vieren, maar Jan aan het eind van het touw werd geen gemakkelijk vrachtje. Het vel was van mijn handen geschaafd, toen ik eindelijk het eind van het touw te pakken had. Ik voelde geen ruk aan het touw. Het was toch lang genoeg? Hij kon nu niet ver meer van den vloer zijn... in allen geval ik kon het touw niet langer houden en liet het los. Ik luisterde bovenaan den schoorsteen. Geen geluid!

Snel klauterde ik van het dak, en kroop weer door het dakvenster. Ik hoorde geschreeuw uit de kinderkamer. Het leek wel of ze huilden, althans vreugdekreten over de komst van Santa Claus waren het niet. Stans wachtte mij op aan de deur. „Wat is er gebeurd?“ fluisterde zij. „Pamela en Willy huilen omdat Santa Claus niet komt.“

„Maar ik heb hem juist naar beneden gelaten,” riep ik verwonderd uit. „Of... zou hij in den verkeerden schoorsteen zitten? Groote grutten!“

„Stil maar, schatjes,” kalmeerde Stans. „Ik geloof dat Santa Claus door de deur komt. Ik zal even gaan zien.“

Wij holden naar beneden. Wij luisterden aan de deur van de huiskamer en onze ergste vrees werd bewaarheid. Jan was door den verkeerden schoorsteen naar beneden geklauterd en met een smak van jewelste op den grond neergekomen.

Wij slopen naar binnen. Jan had zich niet bezeerd, hoewel hij, nadat ik het touw had losgelaten eenige meters gevallen was en zoo midden tusschen de gasten terecht kwam. En wat het ergste was: met hem mee kwam een wolk van roet, dat de geheele kamer vulde.

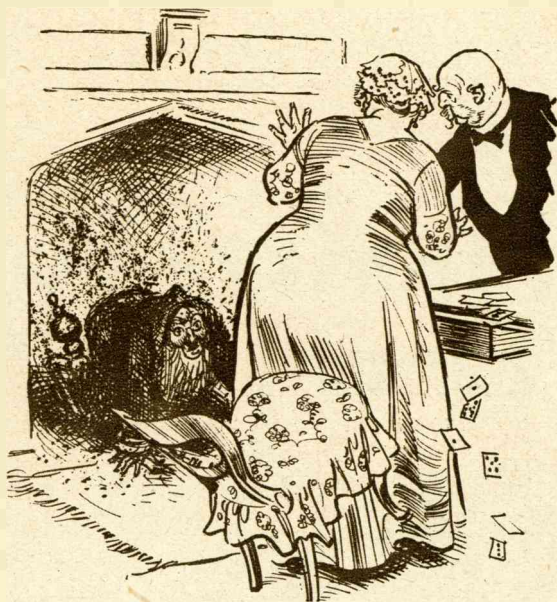
„Uche! Uche! Eh... ziet u, we waren juist bezig aan Wil en Pam een pretje te bezorgen...“ probeerde Jan te verklaren, tusschen zijn hoesten door, want zijn keel zat vol roet. „Maar ik geloof, dat ik den verkeerden schoorsteen nam.“

Te zeggen dat Vader boos was, is een beetje te zacht uitgedrukt: hij was woest! Gehuil van boven dwong Moeder naar de kinderkamer te gaan. De majoor stond te blazen of hij een

cavalerie-aanval had afgeslagen en zijn vrouw was druk bezig zich met haar zakdoek het roet van de kleeren te slaan, en zei, heel stijf, dat ze naar huis moest.

Sophie was niet bepaald in een stemming om: „O denneboom hoe duurzaam is uw loover!“ te zingen, toen zij den volgenden morgen den boel moest redderen. En toen Mina haar mooien rooden mantel zag, viel ze van schrik flauw.

Wij kregen tot straf twee weken lang geen zakgeld, maar daarvoor hebben we vier weken lol gehad.



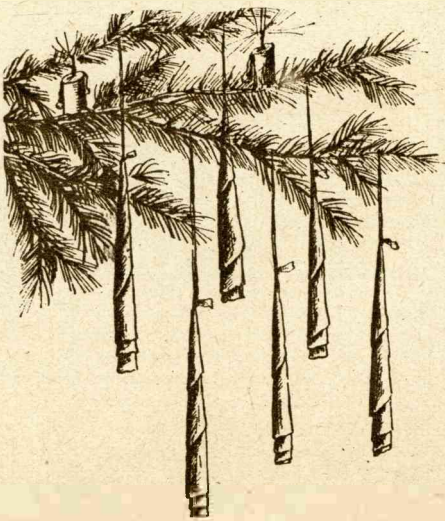
Onze ergste vrees werd bewaarheid... Jan was door den verkeerden schoorsteen naar beneden geklauterd en met een smak van jewelste op den grond terecht gekomen.

## Eigengemaakte Kerstboomversiering

Het versieren van den Kerstboom is altijd een aardig werkje, en het is nog prettiger als men dit doet met eigengemaakte versieringen. Op nevenstaande afbeelding zien wij een dergelijke versiering, zooals die door de kinderen in Zwitserland gemaakt worden.

Deze versiering bestaat uit talloze spits toeloopepeperhuizen, die van allerlei kleuren papier gemaakt worden. Het mooist zijn die van goud- en zilverpapier. Een vel papier wordt doormidden gesneden, de beide helften weer doormidden en zoo tot driemaal toe, zoodat men zestien rechthoekige stukken krijgt. Snijdt men die stukken schuin door, dan krijgt men driehoeken als fig. 1.

Deze driehoeken worden nu bij punt *b* omgevouwen (zie fig. 2) en aldus verkrijgt men de slanke peperhuizen, die men aan den Kerstboom ziet hangen. Men moet ze goed ineendraaien, want hoe langer en dunner ze zijn, des te mooier. De punt buigt men een weinig om en bindt hieraan een groenen, gouden of



Eigengemaakte kerstboomversiering.

zilveren draad van  $\frac{1}{4}$  meter lang. Als nu de peperhuizen nog gevuld worden met bonbons of suikergoed en worden dichtgevouwen, dan kunnen zij aan den Kerstboom gehangen worden. Hoe meer men van deze goud- en zilverkleurige kegels ophangt, des te mooier gezicht zal het geven, vooral als de boom verlicht is.

## Ons Babelhoekje

Cyril Giesbers. — Bij de oplossing van prijsraadsel LXVIII, stuur je mij ook die van het vorige. Dat is natuurlijk veel te laat. De teekeningen konden worden ingezonden tot 1 Oct. en je zendt ze mij... 19 Oct., toen de prijzen allang verdeeld en verzonden waren. Dat is jammer van het werk dat je nu nutteloos gedaan hebt. Voortaan beter opletten. Goed lezen tot hoelang de oplossingen kunnen worden ingezonden en vooral niet tot den laatsten dag wachten.

Cornelis v. d. Eems. — Kom, kom, zoo moeilijk was dit raadsel niet, dat is mij wel gebleken uit het groote aantal goede oplossingen dat ik gekregen heb. Je eigen oplossing was trouwens ook goed.

Anton Keune en Frans v. Schaik. — Dat jelui den eersten keer den beste graag een prijs wilt, geloof ik graag, daarin zijn jelui de eenigsten niet. De juiste weg om een prijs te winnen is: trouw aan de prijsraadsels meedoen.



Fig. 2.



## Bij Weer en Wind

niet wachten tot Uwe huid ruw en gesprongen is, doch voorkomen met

## PEBECO COLD-CREAM

Wrijft U iederen avond voor het slapen gaan, doch ook overdag alvorens U in het gure weer uitgaat, gezicht en handen grondig in. Alléén de Pebeco Cold-Cream, welke het aan de huid verwante Eucerit bevat, maakt Uw uiterlijk jong en mooi.

In doozen: 12 1/2, 20, 40, 75 cent. In tuben: 45 en 75 cent  
In glazen potten: fl. 0,90 en fl. 2,00



## Here are some real facts.

The New "His Master's Voice" instrument has:—

Perfectly natural reproduction.

Real scientific construction.

Greatest musical range.

Greatest volume.

## The NEW "His Master's Voice"

Gramophone

N.V. DUTCH GRAMOPHONE COMPANY,  
22-22a, Amsterdamsche Veerkade  
THE HAGUE.



**BRONNLEY'S SANTALETES**

De fijnste door specialisten in Engeland gefabriceerde Toiletzeep, heerlijk verfrischend en aangenaam geperfumerd. De zeep voor Dames met vertijnden smaak.

Prijs per stuk 35 cent  
Doos van 6 st. f 1.95

**BRONNLEY - LONDON**  
VERTEGENWOORDIGER:  
WIJNSTRAAT 128, ROTTERDAM



Photo G. L. Manuel frères.

### De „Dolly Sisters”,

degevierde artiesten van het Casino te Parijs, betuigen onderstaand hare bewondering over het nieuwste product dezer eeuw, dat werkelijk in staat stelt de schoonheid der vrouw te verhoogen.

Zij schrijven ons:

„De harmonieuze eenheid van gelaat, schouders, armen en handen werd bereikt, dank zij het gebruik van „VELOUTY DE DIXOR”, het eenige preparaat ter wereld dat aan de huid de zachtheid der crème en de donzigheid van het poeder schenkt, zonder evenwel te vlekken of vet te maken.

„Het geheele geheim onzer aantrekkelijkheid waarom men ons altijd zoo zeer benijdt, ligt eenvoudig in het gebruik van dit uitnemend product.

(w. g.) LES DOLLY SISTERS.”

Deze fijn geperfumeerde pasta vervangt geheel Crème en Poeder en is verkrijgbaar in Wit, Naturelle, Ivoire en Ocre in tuben van f 0.35 af bij alle 1ste klasse Kappers en Parfumeriezaken. Na ontvangst van f 0.25 aan postzegels ond. lett. P., wordt U een serie van vier proeftuben toegezonden. Vraagt uw kapper eens een gratis demonstratie en onthoudt goed den naam „VELOUTY DE DIXOR”.

Vertegenwoordigd in Nederland en Koloniën door:

**N. E. v. d. LAAKEN,**

Leidschekade 98 - Amsterdam - Telef. 36372

(Waar niet verkrijgbaar, wende men zich tot bovenstaand adres.)



## Wie prijs stelt op bekoorlijke nagels



Houdt den nagelriem gaaf door deze eenvoudige verzorging!

DE verzorging van de nagels vormt een voornaam gedeelte van het toilet. Doch men mag niet vergeten, dat glimmende nagels nooit volmaakt en elegant kunnen zijn, als de nagelriem oneffen en rafelig is, met harde, doode velletjes er omheen.

Er is slechts één manier, om de nagelriem volkomen gaaf en glad te krijgen. Kieskeurige vrouwen weten, dat

het gevaarlijk is, eraan te knippen, omdat dit het teere vel gemakkelijk beschadigt. Zij weten ook, dat het niet afdoende is, den nagelriem terug te duwen met een manicurehoutje of een handdoek, omdat men hiermede de harde, doode velletjes niet kwijt raakt.

Een vloeistof welke de harde velletjes verwijdert

Daarom gebruiken zij Cutex nagelwater, een zachte vloeistof welke alle harde velletjes vlug en veilig verwijdert.

Wikkel een watje om de punt van een manicurehoutje en doop dit in Cutex. Ga hiermede voorzichtig langs den voet van iederen nagel en wasch vervolgens de handen in water. Geveegt dan eenvoudig alle overtollige, doode velletjes weg, zoodat een volmaakte nagelriem uw nagels omlijst!

Gebruikt tot slot een van de heerlijke Cutex glansmiddelen in cakevorm, pasta, vloeibaar of de nieuwe polijststeen "Brilliance."

Cutex kost Fl. 1.—per fleschje. Cutex glansmiddelen Fl. 1.—ieder. Cutex Manicure Sets, zijn verkrijgbaar vanaf Fl. 1.80 tot Fl. 7.50.

**CUTEX**



Zend onderstaande coupon met 40 cent aan postzegels

Northam Warren Corporation, Afd. A15  
44 Singel, Amsterdam.

Ik sluit 40 cent. aan postzegels in voor het nieuwe proefdoosje, toereikende voor 6 manicures.

Naam \_\_\_\_\_

Straat \_\_\_\_\_

Plaats \_\_\_\_\_

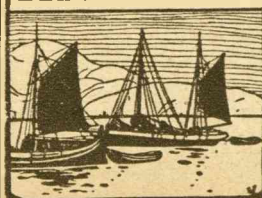
**Lickes** *Maaht toch beter.*



**DENKT HIERAAN BIJ HET KOOPEN VAN CACAO EN CHOCOLADE**

HET BLAD voor  
geïllustreerde  
reclame is  
„PANORAMA”  
Vraagt prijsopgaaf.

**DRAISMA VAN  
VALKENBURG'S  
LEVERTRAAN:  
LEEUWARDEN**



**VAN NELLE'S  
TABAK  
CITYBAAL**  
Groen 20c  
Blauw 5c  
Rood 13c  
Geel 10c  
Per 100  
IS KWALITEIT!



# OMKEER

Het zou een witte Kerstmis zijn . . .

Drie dagen lang, in gestagen zweefval waren de wollige vlokken uit den grijzen hemel neergedaald en nu, den avond vóór het feest der Geboorte, dekte een smeteloos-reine, witte wade de wereld.

De menschen van ons dorp verkeerden in een plechtig-vreugdige stemming en hun groeten over en weer klonken als onuitsproken zegewensen.

Wanneer ik voor het venster van mijn kamer stond, zag ik hen voorbij gaan, veerkrachtig stappend in de opwekkend-frissche winterlucht. Voor mij lagen de witte velden en boomen en heggen. Tot aan den horizon was gansch de aarde in het lelie-blanke kerstkleed gehuld. De ongerepte, majestueuse pracht ervan liet mij echter onberoerd en aan de geluksstemming der menschen kon ik geen deel hebben . . . Iemand had tusschen mij en mijn geluk de poort gesloten ! Ik voelde mij tot stervens toe ellendig !

Iemand had de poort gesloten . . .

Mijnheer Sandwyck had mij een brief geschreven, waarvan de woorden als even zoovele dolkstecken in mijn hart geweest waren. Hij had van Dick, zijn eenigen zoon, waar hij van hield met al de liefde, die hij in zijn lange leven in zijn hart had kunnen vergaren, gehoord, dat wij een „dwaze liefde” voor elkaar hadden opgevat. Dat was onmogelijk ; wij moesten elkaar niet meer ontmoeten, niet meer schrijven. Hij deed een beroep op mijn liefde voor Dick. Als ik werkelijk van hem hield, mocht ik hem niet in den weg staan, hem niet verhinderen zijn doel te bereiken. Hij was nog jong ; moest nog hard werken eer hij klaar was om in het leven te treden. En onze verhouding was voor hem een hinderpaal om te slagen . . .

Aan het slot kwam de bedreiging : indien wij voortgingen met onze dwaasheid, zou hij zich genoodzaakt zien zijn handen van zijn zoon af te trekken. Wat dit voor Dick zou beteekenen, kon ik wel begrijpen . . . Hij meende daarom, dat ik verstandig genoeg zou zijn, om zijn zoon van verdere avances terug te houden . . .

Ik hield van Dick, met al de kracht van mijn jonge, ongerepte liefde. Hij woonde in de stad bij ons dorp ; we hadden

elkaar toevallig ontmoet en uit deze ontmoeting was onze liefde gegroeid, mooi en innig. We hadden nooit gedacht aan het verschil onzer maatschappelijke positie. Liefde, en vooral jonge liefde, let daar niet op. In den laatsten brief, dien ik van Dick had gekregen, schreef hij mij, dat zijn vader door een vriend op de hoogte was gebracht van onze heimelijke

en wilde onze liefde verpletteren. — Mijn moeder was zachtjes de kamer binnengekomen en kwam achter mij staan. Er waren tranen in haar oogen en zij streelde met haar witte hand mijn haar. Ze vroeg niets ; ze was een vrouw, een moeder, en begreep. Zwijgend gaf ik haar den brief. Ze las en gaf hem mij terug. „Hoop,” zei ze alleen. „Hoop,” en ging de kamer uit.

Langzaam kroop de duisternis over de aarde, die zich in mysterieus-stille afwachting voorbereide op het wonder van den Kerstnacht. Ik zat in de vensterbank en moet mezelf in slaap gehuild hebben. Plotseling werd ik wakker door stemmen, die van uit de kamer beneden tot mij doordrongen. Mijn moeder sprak op haar zachte, toch suggestieve manier. „Ja, mijnheer Sandwyck, ik heb om u gestuurd . . .” hoorde ik haar zeggen.

Op mijn teenen sloop ik de kamer uit naar beneden. Mijnheer Sandwyck was er ! In mijn moeders huis ! Ik durfde bijna geen ademen ; het leek wel alsof er soms 'n rosse mist voor mijn oogen kwam. Ongemerkt bereikte ik de deur van de kamer, die op een kier stond. Ik keek naar binnen en zag hoe mijnheer Sandwyck voorover gebogen keek naar mijn moeders linkerarm, waarvan zij de mouw tot boven haar elleboog had opgestroopt. Hij slaakte een kreet en zoo snel mijn voeten mij dragen konden, vloog ik naar boven, naar mijn kamer, waar ik als versuft op een stoel neerviel, vergeefs trachtend te begrijpen, wat mijn oogen hadden gezien . . . Hoe lang ik zoo gezeten heb, weet ik niet, doch ik werd uit mijn staat van verdooving opgeschrikt door de stemmen van mijn moeder en mijnheer Sandwyck, die de trap opkwamen. Even later traden zij de kamer binnen . . . Het was zoo donker, dat ik hun gestalten niet kon onderscheiden. Mijn moeder draaide het

licht aan en ik zag, dat haar wangen nat van tranen waren, toen zij, op mij wijzend, zei : „Dat is mijn dochter, mijnheer Sandwyck.” Haar stem klonk zeldzaam-ontroerd. Voor ik er mij van bewust was wat er gebeurde, had mijnheer Sandwyck zich over mij heen gebogen en een kus op mijn haar gedrukt. Toen gingen zij allebei weer weg en lieten mij schreiend achter . . . Ik hoorde het geluid van een auto, die wordt aangezet en toen kwam, even later, mijn moeder weer boven.

„Ik ga je verliezen, kind,” sprak ze en ze hield haar armen



Als het wintert. — Naar de schilderij van Jan Asselijn

Jan Asselijn was een zeer bekend schilder, die in 1610 te Antwerpen werd geboren. Hij verrijkte zijn landschappen met ruïnes van trotsche gebouwen, verweerde muren van oude paleizen, vervallen kloosters of antieke fragmenten. Ook op de schilderij, die wij hierboven afbeelden en die zich in het Rijksmuseum te Amsterdam bevindt, ziet men een gedeelte van een stadspoort met een half gesloopte brug. Zijn werken zijn zeer gezocht en worden duur betaald. Asselijn overleed in 1660 te Amsterdam.

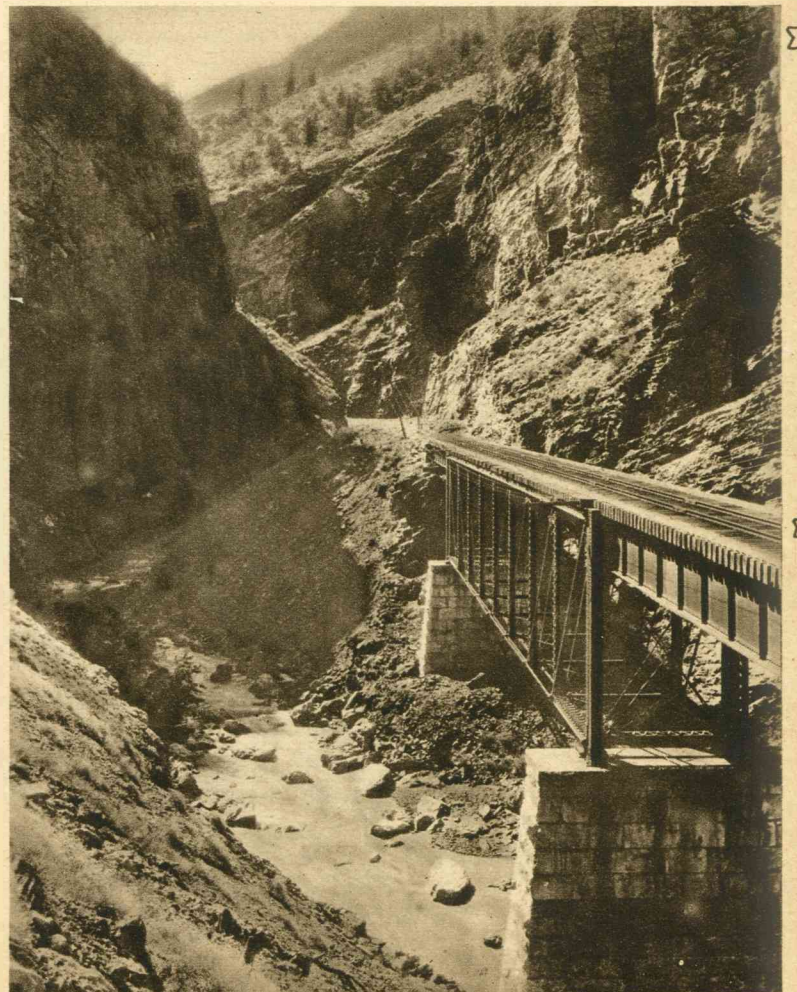
ontmoetingen. „We kunnen alleen maar hopen, lieveling,” besloot hij, „dat mijn vader, wanneer hij alle argumenten, die ik voor hem zal ontvouwen, zal hebben aangehoord, zich het ontwaken van de liefde in zijn eigen ziel zal herinneren en dat hij zal inzien, dat het vergeefs is, twee menschen te willen scheiden, die zooveel van elkaar houden als wij . . . Ik hoop en ik wensch vurig, dat ook jij blijft hopen . . .”

Toen was de brief van zijn vader gekomen en het was donker in mijn ziel geworden . . . Een zwarte, angstwekkend groote en dreigende gestalte had zich tusschen ons geplaatst



In het Amerikaansche Rotsgebergte

Hierbij brengen wij twee bijzonder fraaie foto's van de Amerikaansche Rocky Mountains. Ontzaglijke moeilijkheden waren te overwinnen, voordat deze woeste streken voor het verkeer konden worden ontsloten. Tunnel na tunnel moest worden geboord. In de laatste jaren heeft men ook de groote transcontinentale auto-wegen, welke New York en de steden in het Oosten van Californië verbinden, dwars door het Rotsgebergte moeten aanleggen. De foto hierboven geeft den Canyon (kloof) der Eagle-rivier met de spoorlijn en autoweg. Op de andere kiek ziet men de Black Canyon, die door de Gunnison-rivier in den loop der tijden in de rotsen is uitgeslepen. De spoorlijn, welke men rechts op de foto gewaar wordt, loopt van Denver dwars door de bergen naar de kust van den Grooten Oceaan. De streek, waar hij doorheen gaat, is zeer rijk aan natuur-schoon





voor mij open. Ik verborg mijn gezicht aan haar borst. „Moeder!” riep ik, „wat beteekent dat toch allemaal? Ik begrijp niet...”

„Mijnheer Sandwyck begrijpt, dat is alles,” zei ze. „Hij begrijpt nu, dat het verkeerd is, twee jonge mensen te scheiden, omdat zij maatschappelijk niet op één lijn staan. In het leven van mijnheer Sandwyck is ook een tragedie geweest. De herinnering hieraan brak zijn tegenstand. „Mijn eigen leven is verwoest door het ingrijpen van mijn vader,” zei hij. „Laat die twee jonge mensen doen zoals zij willen!”

Vragend en nog steeds niet begrijpend keek ik mijn moeder aan.

„Ik zal je vertellen, welke de tragedie was, die het leven van mijnheer Sandwyck heeft verwoest,” sprak ze. „Luister. Toen mijnheer Sandwyck nog jong was, wijdde hij zich aan de kunst en sloot zich, tegen den zin van zijn vader, aan bij een groepje artisten, dat in de hoofdstad leefde. Ze waren met hun vijven en geen van hen had het nog zoo ver gebracht, dat hij van zijn penseel kon leven. Henry — zoo heet mijnheer Sandwyck — geraakte verliefd op een model, een mooi meisje, Olive geheten, dat met hetgeen zij verdiende door te poseeren haar ouden vader onderhield. Vroeger, voordat de notaris, waar haar vader zijn geld had belegd, gefailleerd was, en zij geruïneerd werden, was zij in weelde groot gebracht en had zij een uitstekende opvoeding genoten. Nu was zij echter slechts een... model. Maar Henry gaf daar niet om. Hij kende haar en wist, dat zij zedelijk ver boven andere meisjes stond, die geen model waren. Hun liefde was rein en puur als de sneeuw daarbuiten, mijn kind...”

Mijn moeder zuchtte voor zij verder ging: „Na eenigen tijd stierf de vader van Olive en moest zij dus op kamers gaan wonen. Oh, hoe verlangden zij ernaar — toen nog meer dan eerst, toen zij nog een 'tehuis' had — om te kunnen trouwen. Maar de tijden waren, ook in die dagen, moeilijk voor een jongen kunstenaar en hoe hard Henry ook werkte, hij kon maar amper genoeg verdienen om te leven en om verf en linnen te koopen... Maar zij waren ondanks alles gelukkig door den innigen band, die hen bond.

Toen viel de donkere schaduw echter op hun levenspad: Henry werd ziek. Hij kreeg longontsteking en moest voor den dokter naar Davos. Anders zou herstel zijn uitgesloten. Maar waar het geld vandaan te halen? Met zijn vader was hij gebrouilleerd. Toen nam Olive een moedig besluit: het kostte haar veel, doch zij deed het, en verkocht de juweelen broche, de eenige herinnering aan haar overleden moeder. Hoe zij aan het geld kwam, heeft zij Henry nooit verteld...

In de Alpen, waar zij hem als zijn zuster vergezelde, bracht zij hem door haar zorgvolle, liefderijke verpleging weer terug tot gezondheid, levend voor hem en biddend slechts voor hem. Steeds was zij aan zijn zijde; nooit raakte zij het moede zijn wenschen te vervullen...

„Wat zou ik hebben moeten beginnen zonder jou!” vroeg Henry haar wel honderd keer op een dag, en: „Wat zou ik hebben moeten beginnen zonder jou?” was steeds haar antwoord.

Toen hij wat sterker werd, begonnen zij kleine klimpartijen te ondernemen. Het geld zou weldra op zijn, en vóór zij naar huis terug gingen, moesten zij alles hebben genoten wat de besneeuwde bergen te genieten gaven... Daarna zouden zij terugkeeren, om met nieuwen moed het leven te bevechten...

Maar het geluk was niet met hen. Op een middag waren zij samen de bergen ingegaan met het doel Edelweis te plukken. De gidsen hadden hen gewaarschuwd, toen zij vertrokken, om niet te ver te gaan. Maar in hun jeugdigen overmoed waren zij die waarschuwing, toen zij nog nauwelijks een half uur onderweg waren, reeds vergeten. Zij hadden een touw om elkaars middel gebonden, maar inplaats zoals gewoonlijk, arm in arm te loopen, bleven zij zoo ver van elkaar, als de lengte van het touw hen veroorloofde.

Het ongeluk gebeurde laat in den namiddag; op het uur, waarop zij reeds weer naar hun hotel hadden moeten terugkeeren. Henry zag de bloemen, voor welker bezit reeds zoo menigeen zijn leven heeft gewaagd, en beduidde Olive nader te komen, opdat hij ze zou kunnen plukken. Ze waarschuwde hem voor het verraderlijke van den besneeuwden gletscher, maar zij ging toch naar hem toe, het touw strak houdend, toen hij over een rots klom om bij de bloemen te kunnen komen. Weldra was hij achter de rots verdwenen... Geen drie seconden later hoorde zij een kreet en het touw, dat zij stevig in haar handen hield, werd opeens strak getrokken. Het ging alles zoo schielijk, dat zij nauwelijks den tijd had, om te begrijpen wat er gebeurd was... Als bij intuïtie zette zij zich echter schrap tegen de rots en sloeg het touw twee, drie keer om haar arm... Ze was fysiek geen sterke vrouw, maar de angst gaf haar kracht... en daarom was zij in staat hem vast te houden, terwijl hij daar, verborgen voor haar oogen, tusschen hemel en aarde hing... Het touw sneed in haar arm en veroorzaakte een felle

pijn. Doch zij voelde het niet in haar angst om hem...

En Henry, die boven den dood zweefde, want zó hachelijk was zijn toestand, Henry voelde, hoe het touw waaraan hij hing, een, twee keer een paar centimeter naar beneden schoot. Hij begreep, wat dit beteekende: dat haar krachten haar begaven. Zij kon hem niet roepen, want zij had al haar kracht nodig om hem vast te houden... Haar pols bloedde en bloed kwam ook uit haar oogen en ooren...

Toen hoorde zij de stem van Henry, die allebei zijn handen

tusschen zijn val en zijn redding. Maar voor beiden, waren die oogenblikken een eeuwigheid geweest. Hij lag verscheidene minuten aan de andere zijde van de rots in de sneeuw, te zwak om op te staan, te zwak zelfs om haar te roepen. En toen hij ten laatste over de rots geklommen was, vond hij haar bewusteloos op den grond liggen, het touw nog om haar bloedende pols.

Uren lang bleven zij daar, hij vergeefs trachtend de vrouw, die zijn leven had gered, tot bewustzijn terug te brengen. Toen de reddingsbrigade hen vond, lagen zij naast elkaar alsof de dood hen vereenigd had... Behoedzaam werden zij naar hun hotel gebracht. Olive, een vrouw van groote geestkracht, liep na twee dagen alweer door de kamer, waar hij nog steeds het bed moest houden, hem verzorgend en troostend als vóór het ongeluk...

... Lang voordat Henry beter was, verliet zij echter Zwitserland. Al haar hoop was verdwenen, haar geluk vernietigd door de komst van Henry's vader, die door vrienden van Henry op de hoogte van zijn toestand was gebracht. Van Henry zelf had hij vernomen van hun liefde... Nadat hij zijn zoon had gesproken, had hij aan het meisje een onderhoud gevraagd in een privékamer van het hotel. Hij sprak met haar over den maatschappelijke afstand, die hen scheidde — zij was immers slechts een model! — en zei, dat hun verhouding den ondergang voor zijn zoon beteekende. En hij bood haar geld aan, veel geld, indien zij voorgoed uit zijn leven wilde verdwijnen... Zooals ik zei, ging zij weg, maar geld was niet de reden. De reden was hetgeen zijn vader vertelde van een vroegere liefde van Henry, van een meisje uit zijn 'stand', die haar hart brak om hem... Hij had dit alles gelogen, maar dat kon Olive niet weten. En zoo schreef zij hem in het bijzijn van zijn vader een kort briefje ten afscheid en ging zij uit zijn leven, meenend hem daardoor gelukkiger te maken. Denzelfden dag nog verliet zij het hotel met onbekende bestemming.

Henry zag zij niet meer terug. Ze wisten niet van elkaar, waar zij vertoefden. Het meisje trouwde. Haar man stierf na een paar jaren, die de ongelukkigste van haar leven waren geweest. Henry huwde ook, toen hij de hoop had opgegeven, haar ooit meer terug te zien. En de dood nam ook de vrouw weg, die zijn vader voor hem had bestemd.

Mijn moeder zweeg en zuchtte. Ik zag hoe er tranen uit haar oogen drupten op haar bleke wangen.

„Waar is die vrouw nu? Ik bedoel, waar is Olive nu?” vroeg ik zachtjes haar hand streelend.

Zij antwoordde niet. Plotseling kreeg ik een ingeving en vroeg:

„Moeder, ik hoorde mijnheer Sandwyck beneden voor u naar boven kwam. Ik sloop de trap af en luisterde. Ik keek in de kamer en zag...”

„Wat?” vroeg zij gejaagd.

Als antwoord stak ik snel als de gedachte mijn hand uit en stroopte de mouw van haar linkerarm op. Een wit, diep ingeknaagd litteken slingerde zich om den benedenarm. En op ditzelfde oogenblik zag ik haar, mijn moeder, achterover leunen, met haar voeten tegen de rots en het touw om haar pols geslagen, het touw waaraan mijnheer Sandwyck hing. En ik zag hem, den man dien zij beminde, zweven boven den afgrond, waar de dood hem aangrijsde... En toen begreep ik, waarom mijnheer Sandwyck zich niet meer verzette tegen onze liefde. Waarom hij goed vond, dat Dick en ik van elkaar hielden...

\* \*

Het was het mooiste Kerstfeest, dat ik ooit heb beleefd. Mijn moeder en ik waren de eenige gasten van mijnheer Sandwyck. Na het diner slopen Dick en ik het huis uit om buiten te gaan kijken in het donker naar de sterren, naar de sterren, die zoo langen tijd de eenige getuigen waren geweest van onze liefde...

In de verte beierden klokken en een diepe, innige vrede daalde in onze zielen, die zich nog nooit zoo één met het mysterie van het Kerstfeest hadden gevoeld als op dit oogenblik.

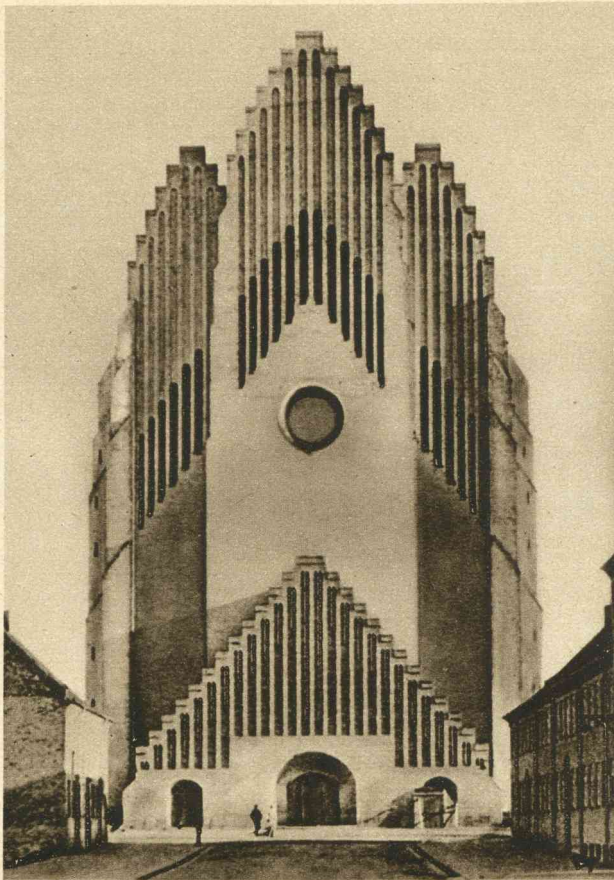
... Toen we weer naar huis terugkeerden, keek Dick onbespied door een kier van de blinden. Hij wenkte mij om nader te komen en toen ik ook keek, zag ik...

Mijn moeder zat, met haar zilver-witte haren als een aureool om haar hoofd, in den gemakkelijksten stoel voor den haard. Mijnheer Sandwyck stond naast haar en hield haar hand vast. Ik zag, dat hij wat zei, en dat mijn moeder langzaam haar oogleden neersloeg...

Toen bukte hij zich, en drukte een kus op haar grijze haren... Mijn moeder stond op en sloeg haar armen om zijn hals...

Toen zijn Henry en ik stil weggegaan. Stil van ontroering, omdat we wisten, dat nog twee mensen, twee mensen waar we innig veel van hielden, hun geluk gevonden hadden. Wel laat, maar niet minder schoon en heerlijk dan het onze...

Buiten begonnen nog meer klokken te luiden, vervulden de lucht met hun plechtige en heldere klanken...



Moderne architectuur.

De nieuwe Grundrisskerk te Kopenhagen, die geheel in den vorm van een kerkorgel is gebouwd.

vrij had en zijn mes uit zijn zak moet hebben gehaald: „Ik ga het touw doorsnijden... Vaarwel...”

Zij schreeuwde als een gewond dier, schreeuwde, dat zij nog sterk genoeg was, dat zij haar voeten tegen de rots had en dat het touw haar niet ontglippen kon, omdat zij het om haar arm had geslagen en dat er wel spoedig hulp zou komen... En nog veel meer riep zij.

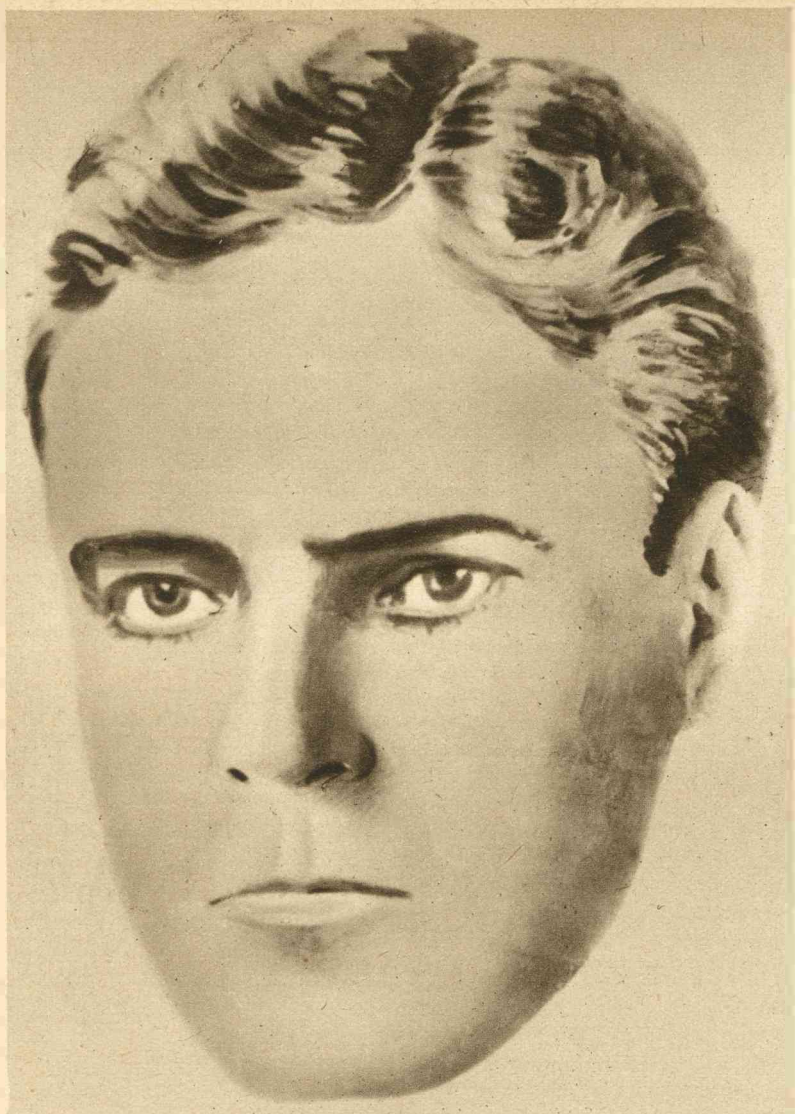


Het protestantsche kerkje te Spaarndam,

dat uit de 16e eeuw dateert, toont teekenen van verval en zal spoedig gerestaureerd worden.

Toch trachtte hij, den verschrikkelijken toestand, waarin zij verkeerde, begrijpend; het touw door te snijden. Het mes viel echter uit zijn hand en sloeg een paar honderd meter onder hem met een klets op de bevroren sneeuw. Het touw zakte niet meer; hij bracht zijn handen boven zijn hoofd en rukte aan het koord. Als zij hem kon houden, zou hij naar boven kunnen klimmen, terug weer over de rots. Hij riep naar haar, wat hij van plan was, maar kreeg geen antwoord. Hij begreep, dat zij iederen ademtocht benutte om hem vast te houden. Zich omdraaiend, vond hij een houvast voor zijn handen en even daarna voor zijn voet... Zoo klom hij, langzaam vorderend, naar boven. Niet meer dan vijf minuten waren verlopen





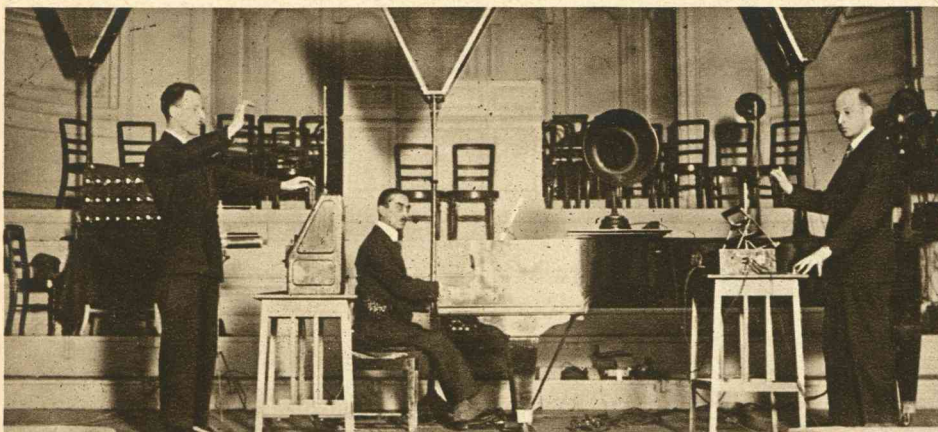
#### Lijkt U op hem?

Zoo ja, dan kunnen wij U gelukwensen, want... ge zijt dan bestemd om zonder meer de beroemdste filmspeler te worden van vijf wereldeelen. De kop toch, dien U hierboven ziet afgebeeld, ontstond uit de samenvoeging van het voorhoofd en het haar van Charlie Chaplin, de oogen van Ronald Coiman, de neus van Buster Keaton, de lippen van John Barrymore en de kin van Douglas Fairbanks. U ziet: hij vereenigt in zich de gelaatsrekken van de vijf grootste filmspelers, die tezamen per week een vermogen verdienen. En erop lijken, wil natuurlijk zeggen: ook een vermogen verdienen! Of dacht ge, dat men in Hollywood niet direct beslag op zoo'n unicum zou leggen?



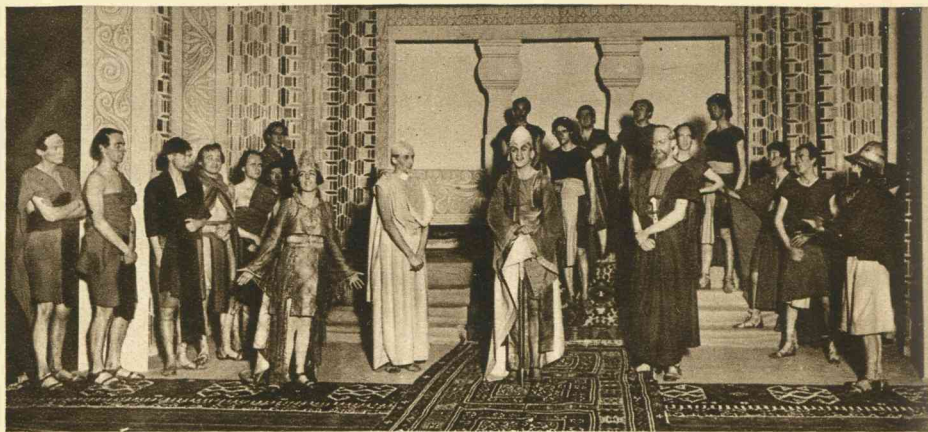
#### De uitvaart van onzen gezant te Brussel,

Jhr. Mr. Dr. C. G. W. F. van Vredenburg. — Hierboven: De overbrenging van het stoffelijk overschot van het gezantschapsgebouw naar de Gare du Midi, vanwaar het in een specialen wagon naar ons land werd vervoerd. De hoogwaardigheidsbekleeders, die onmiddellijk achter den lijkwagen gingen. Vooraan de chauffeur van den overledene met diens ordeteekens. 1 Generaal de Jonge d'Ardoi, vertegenwoordiger van den Koning van België; 2, de broer en 3 de zoon van Jhr. v. Vredenburg; 4, Jhr. Loudon, onze gezant te Parijs. Beneden: De teraardebestelling op Oud Eik en Duinen te 's-Gravenhage.



#### Een nieuw geluid

De vorige week Woensdag heeft de Russische ingenieur Theremin uit Petersburg voor een uit musici en geleerden bestaand gehoor een door hem gemaakt toestel gedemonstreerd, dat door ethertrillingen, welke worden opgewekt door de handen er voor te bewegen, allerlei onbekende geluiden en tonen voortbrengt. De Rus voerde, begeleid door een bekend Parijsch pianist, allerlei stukken uit, die zijn gehoor in verbazing brachten.



#### „Açoka”

Door het Leidsch Studententoneel is in de afgelopen week te 's-Gravenhage en te Leiden, beide keeren met overweldigend succes, een opvoering gegeven van „Açoka”, drama in vier bedrijven van G. Gonggrijp Jr., regie van Louis van Gasteren. — Een scène uit het laatste bedrijf: Koning „Açoka” wordt hoofd der monniksorde.



#### De litteratuurprijs van de Academie Goncourt.

De jaarlijksche groote prijs voor het beste in Frankrijk verschenen boek is dit keer door de leden der Academie Goncourt toegekend aan M. Maurice Bedei voor zijn roman „Jerome op 60° Noorderbreedte”.

#### VOOR ONZE ABONNE'S

Ten behoeve van onze abonne's stellen wij van de bij dit nummer gevoegde fraaie drie-kleurenreproducties „Oud hofje te 's-Gravenhage” en „Kerstnacht” afzonderlijke exemplaren verkrijgbaar, en wel opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie gouden lijst voor slechts f1.95, of in zwarte lijst voor slechts f2.45. Voor porto en emballage wordt f0.25 berekend.

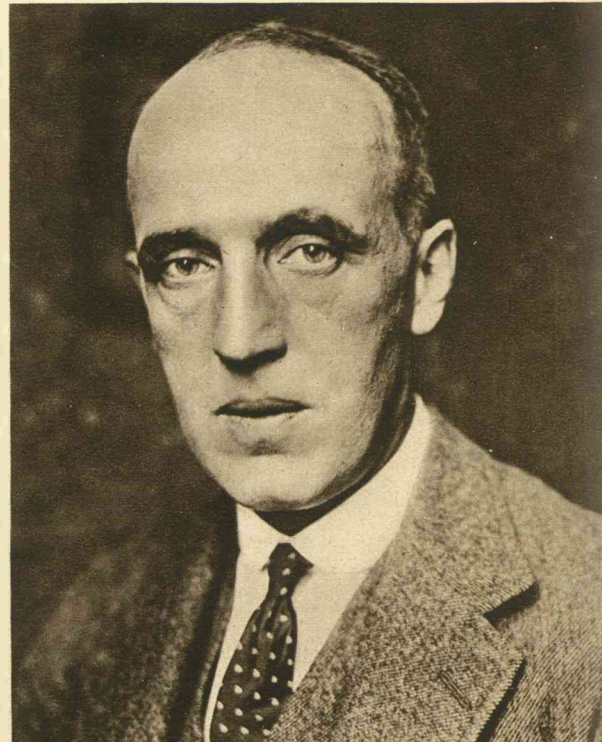
Vele abonne's zullen natuurlijk weer van dit bijzondere aanbod, om tegen zeer billijken prijs in het bezit te komen van een mooie, gezellige wandverversing, gebruik willen maken. Daar de voorraad reproducties echter beperkt is, moeten wij op een spoedige bestelling aandringen, ten einde teleurstelling te voorkomen.

Alleen abonne's kunnen van deze aanbieding gebruik maken.

Abonne's, die familieleden of kennissen met een exemplaar van ons Kerstnummer willen verrassen, kunnen dit weer aan onze administratie opgeven, die zich dan gaarne met de verzending zal belasten. Behalve het adres, waaraan een nummer moet worden gezonden, zende men ook voor elk adres in het binnenland f0.25, voor elk adres in het buitenland f0.30.

Ook bij de bestelling van kleurenreproducties in lijst gelieve men het verschuldigde bedrag tegelijkertijd over te maken of per postwissel, of per giro No. 1497.

De bestellingen richt men aan: A. W. Sijthoff's Uitg. Mij., afd. admin. „Panorama”, Doezastraat, Leiden.



#### De nieuwe Deutsche Gezant in Den Haag,

Graaf Julius von Zech Burkersrode. Zijn benoeming ondervond in diplomatieke kringen zeer veel instemming.



# ONZE DAMESRUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

## Onder den Kerstboom

Onder het stil brandende kaarslicht van den kerstboom gaan onze gedachten als vanzelf een andere richting uit.

Ook wanneer gij maar een heel klein, bescheiden boompje hebt, met luttele kaarsjes, dan toch zal de vrome lichtschijn iets in u wakker roepen, iets van vroeger, iets liefs, iets teers.

Wij schamen ons meestal voor onze weeke gevoelens en in het drukke, lawaaiige alledagsleven wordt maar al te vaak de stem van ons hart overstemd door al hetgeen zoo luide om onze aandacht roept.

Hoe bevreesd zijn wij, dat men ons voor sentimenteel aanziet, voor overgevoelig of wat het allerergste is: ouderwetsch!

Het is ouderwetsch om te praten over deugd, over naastenliefde en broedermin.

De tegenwoordige generatie heeft met één overmoedigen zwaai veel van wat lief en goed en vertrouwd was, opgeruimd, als een baldadig kind, dat zijn oude speelgoed vernielt ter wille van een paar kleurige bazarprullen.

Laten wij één avond ouderwetsch zijn, laten wij onder het flakkerend kaarslicht van den kerstboom de schoone oude sproke herhalen van Vrede op Aarde.

Vrede op aarde... vrede om ons en in ons. Bedriegen de voortekenen niet, dan begint er een algemeene drang naar vrede te ontwaken in de volkeren en al is de verwezenlijking van den wereldvrede nog verre, reeds dit verschijnsel stemt tot blijdschap.

Maar hoe staat het met onszelf? Met onze persoonlijkheid? Hoe ziet het er uit in ons hart? Is daar een stille vrede, berustend in het onvermijdelijke, een dankbare vrede, erkentelijk voor het vele goede?

Het is juist voor ons huisvrouwen dikwerf zoo heel moeilijk om bij alle huishoudelijke zorgen en alle extra-beslommeringen, die de feestdagen met zich medebrengen, een oogenblik van stilte en inkeer te vinden.

Voor velen zijn de feestdagen niet anders dan snelle kostenberekeningen, uitgebreide menu's, drukte van gasten, kortom, een voortdurend in de weer zijn, een zich geheel in beslag genomen weten door de materiele dingen des levens.

Een vroolijk kerstfeest wenschen wij allen toe! Maar ook een gelukkig kerstfeest, met tijd en gelegenheid om even met uzelf alleen te zijn. Want het is in de oogenblikken, dat we met onszelf alleen zijn, dat we trachten moeten den vrede te vinden. Vrede met ons zelf. Vrede met onze omstandigheden en vrede met anderen. Dat het u gegeven moge zijn, datgene wat men aan u misdeed in het afgelopen jaar, te zien in de ware kerststemming van vergevensgezindheid!

Dat gij er in slagen moogt, door naar minder bedeelden te kijken, uwe omstandigheden te loven en alzoo de tevredenheid te erlangen. Want wie vergevensgezindheid en tevredenheid bezit, die is den innerlijken vrede reeds deelachtig.

Gelukkig zij, die als de klokken het vrede op aarde verkondigen, den innerlijken vrede gevonden hebben.

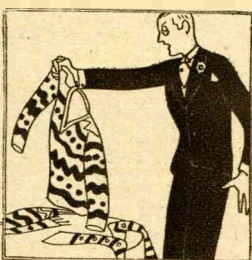
## Tevredenheid

Tevredenheid is op onzen levensdich een onontbeerlijk gerecht, dat uit verschillende ingrediënten is samengesteld. Tevredenheid is noch van de armen, noch van de rijken het uitsluitend recht. Vaak wordt tevredenheid geboren uit zorg en verdriet, maar zelfs dan houdt tevredenheid een gullen lach in. Tevredenheid is onverwoestbaar en oneindig. Voor sommigen onder ons is het een immer vliedend waandenkbeeld.

Wanneer wij deze eene eigenschap moeten ontberen, zal ons levenspad doornig en moeilijk zijn, doch wanneer wij tevredenheid bezitten, zullen wij de zegeningen van het geluk en de onafhankelijkheid van anderen deelachtig worden.

## Over Kerstgeschenken... en nog wat

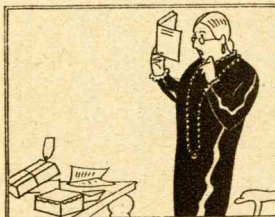
Bedenk, dat het voor U prettig kan zijn een pull'over met bijbehorende das enz. te breien in levendige, moderne tinten, maar bedenk tevens, dat het slachtoffer, voor wien gij het maakt, er ook in rondloopen moet!



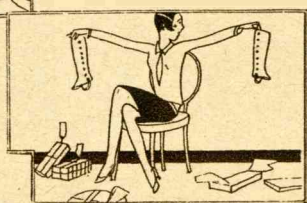
Bedenk, dat uw zusje in Indië vermoedelijk liever wat anders krijgt dan de traditioneele handschoenen.



Als gij uw neefje gelukkig maakt met een trommel, bedenk dan, dat het kind nog ouders heeft!



Bezint eer gij begint en Uw oudtante den laatsten modernen roman schenkt.



Bedenk, dat uw achttienjarig nichtje veel liever een van die „ondeugdelijke prullen“ had, waar gij zoo op neerziet, dan de degelijke nette warme slobkousen, die verleden jaar al niet meer in de mode waren!

## Muziekspelletjes voor de Kerstvacantie

Wij geven hier twee muzikale spelletjes, waarmede men zoowel jeugdige gasten als oudere personen aangenaam kan bezig houden.

De gastvrouw maakt een duidelijke lijst van ongeveer twintig namen van muziekstukken, alles zooveel mogelijk dooreen: jazzmuziek, klassieken, walsen enz. Voor kinderen kiest men natuurlijk kinderliedjes, nationale liederen en een paar zeer bekende „moppen“.

De gasten krijgen papier en potlood en telkens, als de gastvrouw, of wie hiervoor in aanmerking komt, eenige maten van een stuk ten gehore brengt (piano of grammofoon), moeten de gasten den naam van het stuk opschrijven. Tusschen ieder stuk wordt zestig tellen tijd gegeven voor het raden. De lijst moet duidelijk geschreven en goed zichtbaar voor ieder worden neergezet en dient om den gasten het raden gemakkelijker te maken: immers, zij hoeven maar uit 20 stukken te kiezen.

Het lijkt gemakkelijker dan het is. Vooral omdat er van alles maar een klein stukje wordt gespeeld en omdat de meest verschillende muziek elkaar opvolgt. Degene, die de beste antwoorden heeft gegeven, krijgt een prijs, op een na de beste een tweeden prijs enz.

Een ander spelletje, dat tot veel gelach en vrolijkheid aanleiding geeft, is het volgende: muzikale spreekwoorden. Men verdeelt de gasten in twee partijen. De eene helft wordt de kamer uitgestuurd en de andere helft kiest een spreekwoord, dat evenveel woorden moet bevatten als de achtergebleven helft van het gezelschap. Een zoo kort mogelijk voorbeeld: men kiest: Oost west, thuis best. Er zijn 4 personen in de gang en 4 binnen. De buitenstaanders worden binnengeroepen en de andere 4 beginnen nu om het hardst een bekend deuntje te zingen, bijv.: Houdt er den moed maar in! of zooiets. Maar ieder der 4 zingenden zingt maar één woord dus A. zingt: oost, oost, oost enz., B. zingt west, west, west, C. zingt thuis, thuis, thuis enz. en D. zingt best, best, best enz.

Door dat allen tegen elkaar in zingen (of schreeuwen!), is het voor de overigen niet gemakkelijk het spreekwoord te raden, te meer waar men maar 20 of 30 tellen hiervoor krijgt.

Hoe grooter het spreekwoord, hoe meer woorden en personen, hoe grappiger het is natuurlijk.

Het gekozen liedje wordt maar éénmaal gezongen. Zij, die niet tegen lawaai kunnen, moeten dit maar niet probeeren!

## Voor de Kerstdagen

De meeste huisvrouwen hebben wel eens borstplaat gemaakt en nougat en sommigen hebben zelfs haar krachten beproefd op boterletter en kerstkrans.

Maar hebt ge wel eens thuis zelf bonbons gemaakt?

Gevulde bonbons lijken buitengewoon moeilijk zelf te maken en toch kan de huisvrouw, die hier liefhebberij in heeft en over den noodigen tijd beschikt, zelf uitstekende resultaten bereiken. Bonbons zijn niet anders dan balletjes fondant, rozijnen, kersen, amandelen of stukjes nougat, die in gesmolten chocolade worden gedoopt.

Hieronder volgen eenige aanwijzingen voor haar, die dit in de kerstvacantie eens willen probeeren.

Wanneer wij de keuken als werkplaats kiezen, mag het er niet warmer zijn dan 60°. Damp en vocht moeten vermeden worden, daar dit den chocolaatjes een streperig grijs uiterlijk geeft. Het beste is dan ook om niets aan de kook te hebben, terwijl men bezig is.

De chocolade mag niet te veel worden verhit, daar het vet zich anders gaat afscheiden, waardoor lichte vlekken zouden kunnen ontstaan.

Een pond brokken ruwe chocolade wordt in stukjes gehakt en in een pannetje gedaan, dat in een grooter pannetje met lauw water op een heel laag pitje wordt gezet.

Terwijl de chocolade zeer langzaam smelt, roert men ze telkens om ten einde te verhinderen, dat de massa op den bodem en aan de zijwanden te warm wordt. De chocolademassa mag volstrekt niet koken.

Wanneer men tevoren suiker tot fondant heeft ingekookt en gekleurd, of nougat gemaakt (door suiker te branden in een ijzeren pannetje en er gehakte amandelen door te roeren, vervolgens de massa op een beboterd bakblik uit te gieten en in nette stukjes te snijden wanneer zij bijna koud is), dan worden de balletjes fondant, de amandelen, de gekneede balletjes marsepein, de geconfitte vruchtjes enz. klaar gelegd.

Een groot eierenrek wordt met dik, glanzend wit kastpapier bedekt. Hierop komen straks de chocolaatjes om te drogen. Nog beter is het om een paar plankjes met kastzeiltjes te bedekken (gladtrekken en vastspijkeren) en hierop de bonbons te leggen, die door de gladde oppervlakte een mooien gladden onderkant krijgen. Als de chocolade gesmolten is, wordt ze met een houten lepel geroerd tot alle klontjes eruit zijn en in een kommetje overgegoten, waarna men aan het werk kan gaan.

Men zal verstandig doen, de hoeveelheid chocolade in tweeën te verdeelen, zoodat men steeds een pannetje met warme chocolade (88°) heeft klaarstaan. Het mengsel koelt tamelijk snel af. Koudgeworden mengsel wordt wederom gesmolten in het dubbele pannetje.

De stukjes nougat, fondant enz. worden met de vingers of met een tangetje in het mengsel gedoopt.

Wanneer men het bonbon uit het mengsel neemt, moet de overvloedige chocolade aan den rand van het kommetje worden afgestreken. Het taaie draadje of strengetje chocoladepap, dat aan de vingers blijft hangen, wordt boven op het bonbon in het bekende krulletje gelegd. Ten overvloede kan men hierin een zilveren pilletje of een geconfit violtjesblad steken om het „echt“ te maken. Men zorge er voor, dat de laag chocolade voldoende dik is en overal gelijk. De bonbons, die klaar zijn, worden in een koele kamer te drogen gezet.

Noten en amandelen zijn gemakkelijker te behandelen dan fondant. De eerste moeten even op de kachel of in den oven gelegd worden, alvorens „bekleed“ te worden. Fondant moet niet eerder dan vlak voor het indooopen tot balletjes gewreven worden, daar het anders uitdroogt. Ten einde te groote bonbons te vermijden, make men het binnenste aanmerkelijk kleiner dan het bonbon moet worden.

Men probeere dit alles eens in de kerstvacantie





# WAAROM? DEED ZIJ HET?

DOOR CORALIE STANTON EN HEATH HOSKEN  
VERTAALD DOOR DICKY WAFELBAKKER

3)

ick was ten einde raad. Er viel eenvoudig niet met den ouden man te redeneeren. Hoe was het in 's hemelsnaam mogelijk, dat Sir Lionel zich onder dergelijke omstandigheden om zijn familietrots bekommerde!

„U dient de plaatselijke politie toch werkelijk van het geval in kennis te stellen,” bleef hij aandringen. „Misschien heeft iemand haar wel in de buurt gezien. Lieve Hemel, ze moet toch gevonden worden. Er kan haar iets vreeselijks zijn overkomen: misschien is ze wel krankzinnig geworden. Dat lijkt me per slot van rekening nog de eenige mogelijkheid toe. Het is afschuwelijk te moeten bedenken, dat Molly alléén rondwaalt . . . Wat kan er wel niet met haar gebeurd zijn!”

„Misschien heb je gelijk,” gaf Sir Lionel te kennen. „Ik zal een jongen met de dogcart naar Warwick sturen.”

„Nee, ik zal met een auto gaan en van Warwick uit Scotland Yard opbellen.”

„Zul je hier weer terugkomen?”

„Ik veronderstel van wel. Het hangt er echter geheel en al van af, wat Scotland Yard zegt. Misschien verlangen ze, dat ik regelrecht naar Londen terugkeer.”

Hij verdween en liet zich naar het politiebureau in Warwick rijden. Een zeer handige, intelligente inspecteur maakte aantekeningen van hetgeen er dien nacht op Cannon Hall had plaats gevonden, en verzekerde Dick, dat hij zich zoo gauw mogelijk naar het landgoed zou begeven. Daarna belde Dick Scotland Yard op en sprak met inspecteur Clayson, die hem kalm aanhoorde en hem te kennen gaf, dat hij dien middag of zelf zou overkomen, of zijn besten beambte Moore zou zenden, met wien Dick het eerst gesproken had. In Londen had men nog niets te weten kunnen komen omtrent het verdwijnen van zijn vrouw.

Dick keerde naar Cannon Hall terug, waar hij den ouden man in de eetkamer aantrof. Dit was een gezellig, zonnig vertrek, waarin zelfs eenige vazen met bloemen pronkten en het zag er keurig onderhouden uit.

Het koude lamsvleesch, waarover Sir Lionel zich zoo minachtend had uitgelaten, smaakte Dick heel goed; hij was tot de ontdekking gekomen, dat hij honger had en het leek hem het verstandigste toe, iets te gebruiken. En niettegenstaande er slechts een schaal aardappelen en een weinig fruit op tafel stond, had de oude heer een flesch port te voorschijn gehaald, welke geen millionair had kunnen bemachtigen.

Hij voelde zich nu iets minder zenuwachtig en bood zijn schoonvader een goede sigaar aan. Hoewel hij deze slechts terloops aannam, ging er een steek van pijn door Dick's hart, toen hij even later bemerkte welk een blik van verrukking er in de blauwe oogen verscheen, toen hij de eerste rookwolkjes de lucht inblies.

Arme, oude kerel! Het was ellendig, dat hij zoo trotsch was, anders zou hij zooveel voor hem kunnen doen.

Toen de inspecteur van politie werd aangediend, greep Sir Lionel zijn schoonzoon bij den schouder en fluisterde hem heesch toe:

„Dick, zorg er voor, dat er niets in de couranten komt te staan.”

## HOOFDSTUK IV.

Het spreekt vanzelf, dat het een onmogelijkheid was dit te verwachten. Drie dagen gingen voorbij en er was nog geen spoor van Molly ontdekt. Het onderzoek in Cannon Hall had geenerlei resultaat gebracht. Geen vingerafdrukken konden gevonden worden en wat nog eigenaardiger was, men kon zelfs geen voetsporen ontdekken op den gepolitoerden vloer van Molly's kamer. De oude Sarah had den grond nog opgewreven toen zij er dien bewusten middag de kleeren voor haar nichtje had uitgezocht. Indien er meer stof was bijgekomen, hetgeen bijna zeker was, had de indringer of indringster de tegenwoordigheid van geest gehad een en ander te verwijderen voordat het vertrek verlaten werd.

Het eenige wat de politie kon doen was een beschrijving te geven van de kleedingstukken, welke ontbraken en eveneens van het miniatuurtje, dat in diamanten en robijnen was gezet.

Dick keerde naar Londen terug, maakte de uitgestelde reis naar Southend en wierp zich met koortsachtigen ijver op zijn werk. Er viel eenvoudig niets anders te doen. Als hij bleef nadenken, zou hij krankzinnig worden en om zelf nog meerdere pogingen aan te wenden om Molly op te sporen, was volkomen nutteloos. De politie deed alles wat er slechts met mogelijkheid verwacht kon worden. Scotland Yard had zijn beste krachten aan het werk gezet, doch het leek alsof Molly spoorloos van den aardbodem was verdwenen.

De dagen waren al erg genoeg, doch in dien tijd kon hij ten minste nog iets van verstrooiing in den arbeid vinden, maar de nachten waren onduldbaar. Hij nam werk mee naar huis en bleef laat opzitten om zich in alle mogelijke berekeningen te verdiepen. Zijn hoofd brandde dikwijls als vuur en hij rookte, totdat hij er duizelig van werd.

Dan ging hij een eind lopen. Op den derden avond kwam hij tot de ontdekking, dat hij op Lambeth Bridge stond en naar het donkere water staarde, waarin de sterren werden weerkaatst. Het leek alsof die sombere diepte hem lokte en lokte en de aantrekkingskracht was inderdaad zóó sterk, dat hij er zich ternauwernood van kon losmaken.

Hun liefde was zoo volmaakt geweest. Welke waarde kon het leven nog voor hem hebben, nu hij alleen was?



Tusschen hemel en aarde.

Captain Charles Fitzgerald, die om zijn waaghalzerijen den bijnaam van „de wilde duivel” heeft gekregen, voert aan het ijzerwerk van een wolkenkrabber zijn op sensatie ingestelde acrobatische toeren uit.

Molly had als het ware een stuk van zijn wezen uitgemaakt. Gelukkig drong het bijna op hetzelfde oogenblik tot hem door, dat hij volkomen overspannen was en hierdoor kwam het dan ook, dat hij even later met bloedend hart naar zijn ledige woning terugkeerde.

Toen hij den volgende dag na de lunch op zijn kantoor kwam, werd hij door Scotland Yard opgebeld met het verzoek zoo spoedig mogelijk naar hun bureau te willen komen. De inspecteur gaf hem evenwel meteen te kennen, dat er nog geen spoor van zijn vrouw ontdekt was, hetgeen evenwel niet verhinderde, dat Dick weer een gevoel van hoop kreeg. Hij werd onmiddellijk in de kamer van inspecteur Clayson gelaten, die hem, na hem begroet te hebben, vertelde, dat er vroeg in den morgen een merkwaardige ontdekking was gedaan door een raillegger op een der lijnen, welke naar Folkestone liepen.

De inspecteur maakte een pak open en haalde een japon, mantel en kleinen hoed van een lichtgroene kleur te voorschijn. Er kwam een nevel voor Dick's oogen, want hij herkende de japon, welke Molly op dien laatsten morgen van hun samenzijn aan het ontbijt gedragen had. Ja, dat was het resedakleurige toilet en een mantel van dezelfde stof, gevoerd met goudbrocaat en afgezet met mollebon . . . En het kleine, groene hoedje, dat er uitzag alsof het voor een baby bestemd was!

„U . . . denkt toch niet, dat ze . . . ?” Hij kon den zin niet voltooien en zijn knieën trilden zoo, dat hij zich ternauwernood staande kon houden.

Het gelukte den detective hem tot op zekere hoogte gerust te stellen.

„Dit is slechts het besliste bewijs, dat mevrouw

Heritage zich verkleedde en zich wilde ontdoen van den mantel en japon, waarmede ze haar huis verliet. Zooals u weet, heeft het kamermeisje ons een juiste beschrijving van deze kleeren gegeven. Ze werden in een bundeltje gevonden niet ver van het station Ashford in Kent. De raillegger bracht het bij den stationschef, die ze aan een agent toonde, welke toevalligerwijze alles in de courant had gelezen. Hij bracht de kleeren naar het politiebureau en een der inspecteurs belde ons op. Het goed werd met den eerstvolgenden passagierstrein hierheen gezonden. Ik liet het pak naar uw flat brengen en het kamermeisje herkende de japon en den mantel onmiddellijk. Ze vertelde, dat u op uw kantoor was en daarom verzocht ik u hierheen te willen komen.”

„Ashford . . . in Kent,” mompelde Dick vaag.

„Ja. Kunt u zich niet indenken, waarom uw vrouw daarheen gereisd is? Bestaan er geen gegronde redenen voor?”

„In het geheel niet. Ik heb de japon dadelijk herkend, doch ik zou heusch niet precies kunnen zeggen of dit werkelijk een van haar mantels is; een man let gewoonlijk niet op de bijzonderheden van kleeding.”

De inspecteur haalde een zakdoekje uit den zak van den mantel te voorschijn. Met groote, geborduurde letters kwam hierop haar naam voor en er steeg een zachte odeur uit op, welke Dick altijd lachend „Molly-Liefste” had genoemd.

„In elk geval is het een stap vooruit,” zei de inspecteur bij wijze van troost. „We weten nu ten minste wat mevrouw Heritage niet droeg.”

Dick's oogen waren strak gericht op het kleine lapje zijde, waarop de geliefde naam was geborduurd en daarna keek hij naar de japon van resedakleur, waarin hij haar voor het laatst in de armen had gehouden . . .

„Oppervlakkig geoordeeld, zou men veronderstellen, dat mevrouw Heritage zich naar het vaste land had begeven,” merkte Clayson op. „Is het u ook bekend of zij in het bezit was van een pas?”

„Zeer zeker,” zei Dick. „Wij hebben onze wittebroodsweken in Spanje doorgebracht, en dit gebeurde nog slechts enkele maanden geleden.”

„Stond haar paspoort op haar eigen naam?”

„Ze bezat een afzonderlijken pas als getrouwde vrouw. De mijne was van ouderen datum en bijna verlopen.”

„Hierdoor wordt er weer een feit opgehelderd. Wij hebben namelijk eenige inlichtingen ingewonnen, in de veronderstelling verkeerende, dat mevrouw Heritage vermoedelijk een pas onder een aangenomen naam had verkregen, niettegenstaande het altijd uiterst gewaagd is een dergelijk iets te doen. In dergelijke gevallen kan een paspoortenbureau de politie dikwijls groote diensten bewijzen.”

„Hoe lang veronderstelt u, dat het bundeltje kleeren op de spoorlijn heeft gelegen?” vroeg Dick eensklaps. „Het lijkt mij toe, alsof ze niet lang aan het weer blootgesteld zijn geweest.”

„Volkomen juist,” gaf Clayson toe. „Maar u moet niet vergeten, dat het de laatste tien dagen niet geregend heeft.”

„De dauw zal er toch ook wel eenigen invloed op hebben kunnen uitoefenen? Ze zien er nog zoo frisch uit, alsof ze regelrecht uit een lade komen. Ze zijn droog, schoon en allermint gekreukt. Volgens mijn bescheiden meening kunnen ze niet lang op den weg hebben gelegen.”

„U heeft gelijk, mijnheer Heritage, want het gedeelte waar ze gevonden werden, wordt verschillende malen per dag geïnspecteerd. Wij kunnen vrijwel met zekerheid aannemen, dat het bundeltje kleeren uit een trein werd geworpen, die naar Ashford ging. De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat met den Continental Expresse gereisd werd, want het pak was al gevonden, voordat de ochtendboottrein voorbij was.”

Even wachtte hij om daarna te vervolgen:

„Het kan ook de Folkestone Expresse zijn geweest. In ieder geval was het zonder twijfel een sneltrein, daar niemand het toch in het hoofd zou krijgen zich, niet ver verwijderd, van een station waar gestopt wordt, van iets te ontdoen.”

„Wat kan het allemaal beteekenen?” kreunde Dick.

„En toch valt er al eenige vooruitgang te ontdekken,” ging Clayson voort. „Wij zijn er nu vrij zeker van, dat mevrouw Heritage de kleeren droeg, welke zij uit Cannon Hall meenam, en ook valt het te veronderstellen, dat zij alleen in den coupé moet hebben gezeten, toen ze het bundeltje uit het raampje wierp, daar een dergelijke daad natuurlijk onmiddellijk het wantrouwen van medereizigers had opgewekt, en dit te meer na de uitgebreide berichten, welke er in de couranten hebben gestaan.”

(Wordt vervolgd)





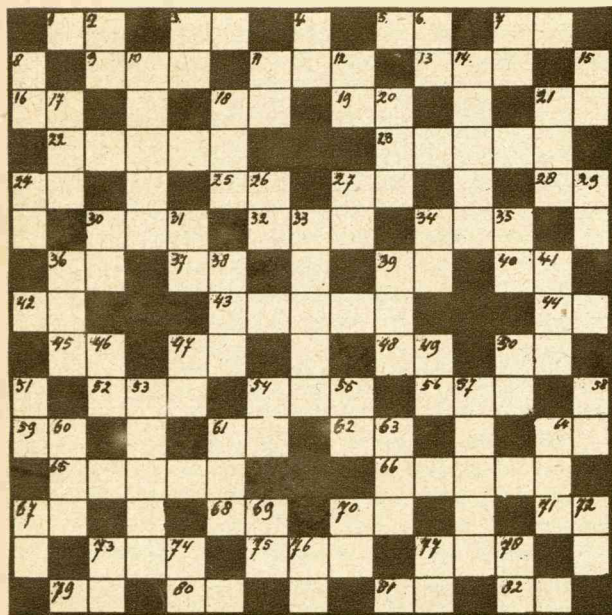
Bij de samenstelling dezer opgaven hebben wij gemeend, zooveel mogelijk „Elck wat Wils” te moeten bieden, zoodat de liefhebbers(sters) een rebus, een labyrinth, een kruiswoordraadsel, alsmede eenige meer algemeene vraagstukken zullen aantreffen.

Wij vertrouwen hiermede onzen lezeressen en lezers eenig aangenaam „tijdverdrijf” te hebben verschaft, dat hun tevens de gelegenheid geeft tot eenige aardige en interessante oefeningen in vernuft, scherpzinnigheid, handigheid, opmerkings-, deductie-, combinatie- en concentratievermogen.

De oplossingen moeten vóór 4 Januari a.s. aan ons adres: Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden, worden ingezonden. Voor ieder vraagstuk, dat men goed heeft opgelost, wordt 1 punt toegekend. Onder hen, die de meeste punten hebben behaald, worden de volgende prijzen verdeeld:

Een van vijf en twintig gulden; een van vijftien gulden, twee van tien gulden, zes van een rijksdaalder. Voorts nog vijf exemplaren van de kleurenreproductie „Oud Hofje te 's-Gravenhage”, opgeplakt op houtcarton, gevernist en geëncadreerd in fraaie lijst en vijf exemplaren van de kleurenplaat „Kerstnacht”, eveneens opgeplakt, gevernist en geëncadreerd. Verder zijn er nog een aantal troostprijzen, bestaande uit fraaie gravures op oud-hollandsch carton.

#### No. 1. ONS KRUISWOORDRAADSEL.



#### HORIZONTAAL.

1. het onmeetbare getal; 3. Chinesees munt; 5. bijw. v. plaats; 7. waarmede; 9. meisjesnaam; 11. ik (Lat.); 13. groote bijl; 16. afgek. jongensnaam; 18. soortelijk gewicht; 19. Chinesees lengtemaat; 21. riviertje in Friesland; 22. soort roeiboort; 23. verweermiddel; 24. dochter van Inachus; 25. narreslee; 27. bijw. v. graad; 28. als no. 27; 30. woonschip; 32. voetgezel bij een paard; 34. pap; 36. om Gods wil (Lat.); 37. riviertje in N.-Brabant; 39. geluid v. e. wolgend dier; 40. muzieknoot; 42. muzieknoot; 43. negenkoppige slang; 44. spil v. e. wiel; 45. lidwoord; 47. bijw. v. toestemming; 48. rijksgroond; 50. waterhoogte v. h. IJ; 52. vogel (uitheemsch); 54. zeer; ook: opzettelijk; 56. plaat in koperdruk; 59. wederkeurig vrnw.; 61. landbouwwerktuig; 62. middelbaar onderwijs; 64. stoomschip; 65. uitbouwsel; 66. gewichtsmaat in Ned.-Ind.; 67. voorzetsel v. plaats; 68. muzieknoot; 70. familielid; 71. voorzetsel v. plaats; 73. boom; 75. sneeuwschaats; 77. hoog gebergte; 79. als no. 71; 81. bijw. v. graad; 80. voegwoord.

#### VERTICAAL.

2. ter nagedachtenis (Lat.); 3. muzieknoot; 4. landbouwwerktuig; 6. Egyptische zonnegod; 7. in den winter; 8. titel (afgekort); 10. kostbaar uitvoermiddel v. Afrika & Eng.-Indië; 11. als no. 4; 12. voorzetsel v. plaats; 14. metaal; 15. pers. vrnw.; 17. betalingstermijn; 18. plaats in België; 20. bez. vrnw. + E.; 21. loot; 24. ter plaatse (Lat.); 25. muzieknoot; 27. geheel de uwe (Lat.); 29. bijw. v. plaats; 30. Latijnsch voorzetsel; 31. meisjesnaam; 33. vroegere Ned. gouden munt; 34. als no. 39 horizontaal; 35. vries (boom); 36. griezelig dier; 38. uitroep; 39. erg; 41. dier; 46. getij; 47. jongensnaam; 49. pers. vrnw.; 50. spil; 51. voorzetsel; 53. deel v. d. voet; 54. als no. 4; 55. roemrijker gedachtenis (Lat.); 57. hijschwerktuig; 58. viervoetig dier; 60. Japanse munt; 61. als no. 11 horizontaal; 63. familielid; 64. frissche groente; 67. geluid v. e. lastdier; 70. muzieknoot; 72. muzieknoot; 73. voegwoord; 74. pers. vrnw.; 76. afkorting v. e. lengtemaat; 77. reeds; 78. poste restante.

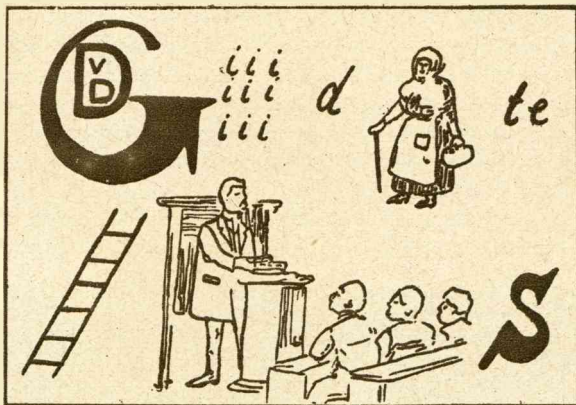
## ONZE KERSTPRIJSVRAGEN

#### No. 2. EEN TREINPROBLEEM.

Twee sneltreinen vertrekken tegelijk; de een van Haarlem naar Amsterdam en de ander van Amsterdam naar Haarlem. De eerste rijdt met een snelheid van 60 K.M. per uur, de tweede rijdt met een vaart van 80 K.M. per uur. Tusschenhalten hebben zij geen van beide. Welke van die twee treinen is nu het verst van Amsterdam als zij elkaar passeeren?

N. B. De afstand Haarlem—Amsterdam is voor een trein 19 K.M.

#### No. 3. EEN AARDIGE REBUS.



Gevraagd van bovenstaande rebus de letterlijke en tevens juiste beteekenis op te geven!

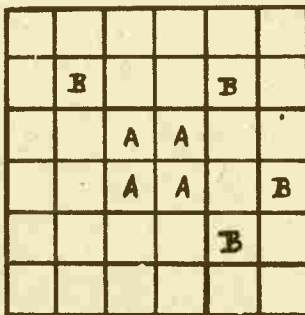
#### No. 4. DE GEHEIMZINNIGE PYRAMIDE.

Allen hebben zeker wel vernomen van de jongste opgravingen in de Egyptische woestijnen. Welnu, men heeft daar o. a. een grafsteen blootgelegd, die samengesteld was uit groote, massieve blokken, zooals nevenstaande afbeelding laat zien.

In elk blok was een letter gebeiteld en ondanks alle nasporingen der Egyptologen was het niet mogelijk, den zin der lettercombinatie te ontdekken, tot 'n dienstmaagd op 't snuggere idee kwam, dat de letters wel eens door elkaar konden staan, welke veronderstelling juist bleek te zijn. Bovenstaand ziet u den bewusten grafsteen in beeld, alleen zijn natuurlijk de Egyptische teekens in Hollandse letters veranderd. In deze letters is een wijze spreuk verborgen, welke men te lezen kan krijgen door de letters in een bepaalde volgorde er uit te pikken. Wij bedoelen, dat ze maar niet lukraak door elkaar zijn geplaatst, maar dat er systeem in zit. Om de(n) lezer(es) al vast eenigszins op weg te helpen, verklappen we, dat bij de bovenste E begonnen moet worden.

Wie ziet nu kans het geheim van dezen pyramidevormigen grafsteen te onthullen?

#### No. 5. LANDVERDEELEN.



Nevenstaande tekening stelt een groot landgoed voor, waarop zich vier kastelen bevinden, alsook nog vier boerderijen. Na den dood van den schatrijken eigenaar, bleek bij de opening van het testament, dat hij deze bezitting aan zijn vier kinderen had vermaakt, waarbij echter door hem de voorwaarde was gesteld, dat ieder kind een stuk land ter grootte van negen vierkantjes moest krijgen, terwijl dan in dat deel zich tevens één kasteel (A) en één boerderij (B) moest bevinden. De verdeling moest echter met behulp der 36 afgepaste vierkante vakjes, waarin het landgoed is

verdeeld, geschieden, waaruit volgt, dat ieder vakje op zichzelf niet verdeeld mag worden, maar in zijn geheel moest blijven. Ten slotte moesten alle vier de stukken aan elkaar gelijkvormig zijn!

De notaris zag echter geen kans, om aan den laatsten wil van zijn opdrachtgever te voldoen. Hij riep er dus een landmeter bij. Deze „lapte 't 'em”. Wie onzer lezeressen en lezers weet hoe hij dat deed?

Bij het inzenden der oplossing kan worden volstaan met een eenvoudig schetsje, waarin de vier stukken door verschillende arceering zijn kenbaar gemaakt.

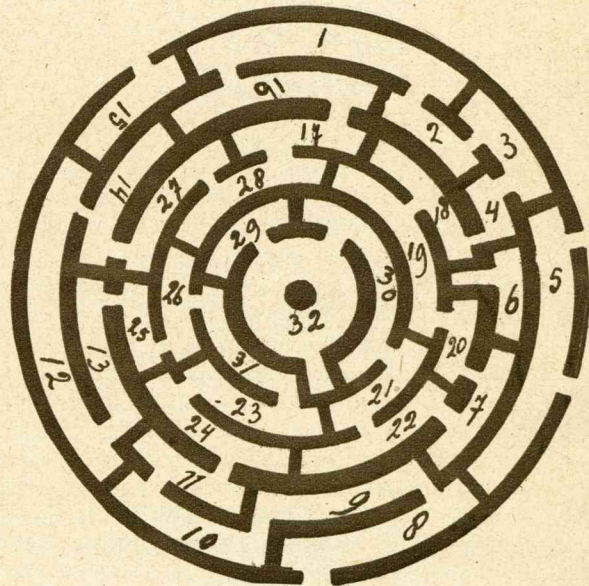
#### No. 6. DE KRUISVRAAG.

De hierbij gegeven figuur laat een kruis zien, gevormd door 9 geldstukken. Men telt in horizontale, zoowel als in verticale rij 5 geldstukken.

De vraag is thans om met gebruikmaking van slechts zeven geldstukken een soortgelijk kruis te leggen en wel zóó, dat er toch steeds in horizontale en in verticale richting 5 geldstukken kunnen worden gesteld.

Hoewel het onmogelijk lijkt aan den eisch, in deze puzzel gesteld, te voldoen, is zij toch oplosbaar. Het woordje „onmogelijk” staat immers niet in het woordenboek van de(n) puzzelaar(ster)!

#### No. 7. EEN LABYRINTH.



Gevraagd wordt om in bovenstaand doolhof den ingang en den uitgang te vinden en tevens den kortst mogelijken verbindingsweg tusschen deze beide aan te geven.

Bij het inzenden der oplossing kan worden volstaan met vluchtige tekening van een en ander, of wel met de opgave van de nummers, die men achtereenvolgens passeert. Daartoe hebben wij iederen hoofdweg een nummer gegeven. De dwarswegen niet, aangezien deze zich vanzelf in de oplossing aanduiden.

#### No. 8. EENIGE LASTIGE VRAGEN TOT BESLUIT.

A. Wie kent twee Hollandsche woorden waarin tezamen vijf maal achter elkaar „ker” voorkomt?

B. Wie kan iets noemen, dat met een goed Hollandsch woord wordt aangeduid, waarin geen enkele klinker voorkomt? Hm., Pst. en dergelijke komen natuurlijk niet in aanmerking, want dit zijn geen „woorden”.

C. Gevraagd twee Hollandsche woorden, waarbij in elk vier maal achtereem „ten” voorkomt.

D. Gevraagd een Hollandsch woord, waarin vijf maal achtereem „ten” voorkomt.

E. Gevraagd drie Hollandsche woorden, waarin in elk acht medeklinkers op elkaar volgen.

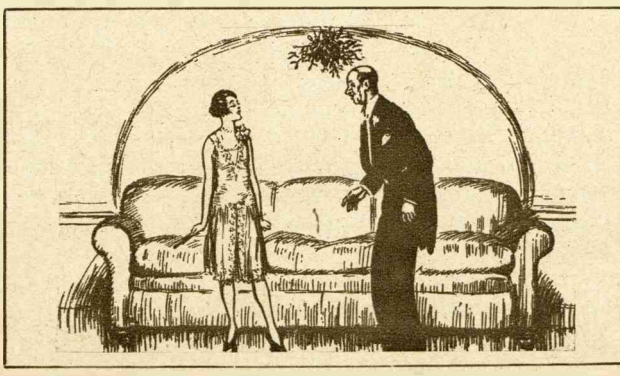
F. Gevraagd Hollandsche woorden, bestaande uit twee lettergrepen, die zoowel van links naar rechts als omgekeerd gelezen hetzelfde blijven, zooals b. v. lepel. Een vijftal woorden is voldoende.

G. Gevraagd twee Hollandsche woorden, bestaande uit drie lettergrepen, die eveneens zoowel van links naar rechts als omgekeerd gelezen hetzelfde blijven beteekenen.

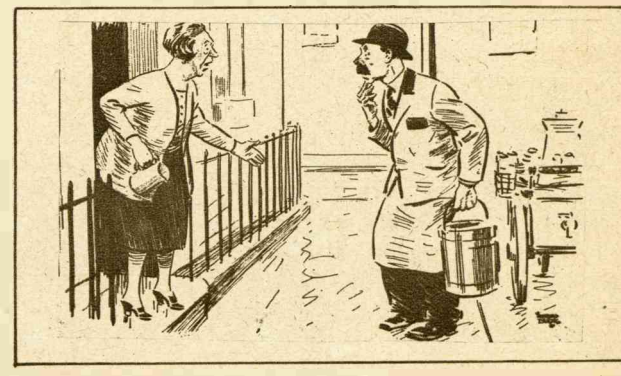
H. Gevraagd één Hollandsch woord, bestaande uit vier lettergrepen, dat eveneens van links naar rechts of van rechts naar links gelezen dezelfde beteekenis heeft.



Dienstbode: „Ze hebben niks van je Kerstpudding gegeten, Betje!”  
Kerkmeeid: „Zoo? Nou, doe hem dan maar weer in de schaal. Volgend jaar zullen ze hem opgewarmd moeten eten. We zullen ze wel leeren!”



Onaantrekkelijk arts: „Aha! Ik heb u onder de mistletoe gesnapt!”  
Het meisje: „Nee dokter. Er is maar één ding, waaronder U ooit kans zult krijgen, mij te kussen.”  
Arts (nieuwsgierig): „En wat is dat?”  
Het meisje: „Narcose.”



Mevr. Jansen: „Die melk is nog niet eens goed genoeg voor de kat. 't Is een schande! Gisteren ben je maar heeltemaal niet gekomen, eergister was je een uur te laat en de rekening van verleden week was een dubbelte te hoog. Nou, wat heb je nog te zeggen?”  
Melkboer: „Eh, ja mevrouw, gelukkig Kerstfeest, mevrouw!”





KINDEREN GROEIEN ALS KOOL  
MET  
**MOLENAAR'S  
KINDERMEEL**

A MYSTERIOUS FRAGRANCE  
FROM BEYOND  
THE HIMALAYAS

PERFUME · FACE POWDER  
CREAM · TOILET SOAP

**TSANG-IHANG**  
SWEET PERFUME OF THIBET  
GROSSMITH LONDON

Verkrijgbaar in alle goede parfumerie- en kapperszaken  
Import. RICHARD WERNEKINCK & Co., HUDESTR. 3 AMSTERDAM

**SIMPLICETTE  
DOTJES**

merk VOSSEKOP  
om lichte stoffen zonder koken te verven.

**SIMPLICOL  
TABLETTEN**

merk VOSSEKOP  
om alle stoffen van wol, halfwol, zijde, halfzijde, katoen en linnen zonder koken te verven.



VERKRIJGBAAR BIJ ALLE GOEDE DROGISTEN

LAAT Rerstklokken  
UIT ALLE LANDEN  
IN UW WONING  
WEERKLINKEN

MET DE  
**NSF**  
4  
DER

NEDERLANDSCHE SEINTOESTELLEN FABRIEK  
TE HILVERSUM.



# Hoeveel meer waarde hebben Kerstgeschenken

*nu ieder weet dat LUX het mogelijk maakt zelfs de teerste weefsels en de fijnste wollen stoffen ondanks geregeld wasschen als nieuw te houden*

WELKE tijd is zoo welkom als de Kerstdagen, met hun gezellige, huiselijke feestjes! Niet minder welkom zijn zeker de Kerstgeschenken, waarbij elke vrouw en elk meisje steeds de fijne handschoenen, de sierlijke zakdoekjes of andere geschenken van blijvende waarde weet te waardeeren.

Door het gebruik echter worden deze fraaie artikelen vuil en hoe menigmaal wordt iets, waar U het meest prijs op stelde door het wasschen bedorven! Laat Uwe Kerststemming hierdoor echter niet verstoren.

WASCH al deze fijne artikelen zelf thuis in Lux. In het heerlijk zachte Lux sop worden zij weer prachtig helder en als nieuw.

Draagt U ze gerust zooveel U wilt, al wast U ze ook nog zoo dikwijls, het zachte Lux sopje zal niets aantasten, wat tegen zuiver water bestand is. De Lever's Zeep Maatschappij, Vlaardingén.

